

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 95

De reisclub van den rumneus

10 Cents
België 25 Centimes

John Raffles keek nog eens naar de vechtende groep, toen verdween hij door de dichtst bij zijnde deur.

Gelre-Camera's!

Zeer geschikt als geschenk

Bijtijke en goede hand-camera v. beginnende jonge amateur-fotografen. — Te laden voor 6 opnamen. — Elke opname kan afzonderlijk uitgewerkt worden
Formaat $4\frac{1}{2} \times 6\frac{1}{2} \times 9 \times 12$ cM.

Prijs . . f 2.55 f 3.70 f 5.75
Voel.uitr.- 6.80 - 8.45 - 11.75

De volledige uitrustingen bestaan uit: Camera en alle verdere benodigdheden om direct te kunnen fotografeeren, alles in stevigen doos verpakt. — Nadere inlichtingen verstrekt:

E. FISCHER Jr. AMSTERDAM
Foto-Artikelen,
GELDERSCHEKADE 88

Vacant.

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of financiële gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschedade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.

Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten.

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13
Voor onderluitenanten f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

De Armoedzaaiers.

Zijn collega's noemden hem Rumneus, omdat hij zoodanig aan den alcohol verslaafd was, dat hij zich reeds des morgens om vijf uur een liter van de allergeeftenste jenever liet halen en dezen voorraad eerst naar binnen moest hebben gewerkt, voordat hij in staat was om aan zijn bezigheden te gaan.

De lui, met wie hij omging, noemden zich schrijvers, maar daar deze stand hem te min was, eigende hij zich den titel „dichter” toe.

In een der door allerlei zoögenaamde artisten bewoonde voorstad van Londen had hij met verscheiden geestverwanten zijn domicilie gekozen.

Dichtbij hen hielden de Shakespearianen hun verblijf, een club, wier literaire bedoelingen in volkomen donker gehuld waren. Des te duidelijker hielden de heeren zich bezig met het gebruik van alcohol van allerlei soort.

Hoe eigenlijk de wettige naam was van Rumneus, wist niemand, behalve hij zelf.

Hij kon evengoed Smith heeten als Muller.

Zijn artisten-naam was echter bij iedereen bekend.

Hij was een opvallende verschijning; echter niet zoozeer door zijn gelaat als wel door den wijden mantel, dien hij ook bij het warmste weer droeg en waar-

van men veronderstelde, dat hij des nachts als deken dienst deed.

Over dit kleedingstuk zou men een roman van vier deelen hebben kunnen schrijven.

Het is voldoende, te vertellen, dat deze mantel, voordat hij in het bezit van Rumneus kwam, het eigendom was geweest van een acteur van een der kleine schouwburgen en bij geschiedkundige drama's dienst had gedaan als kroningsmantel of toga.

Kwaadsprekers beweerden zelfs, dat hij in geval van nood reeds als doodskleed was gebruikt.

Rumneus had het kleedingstuk in een uitdragerswinkel gekocht en het laten verven, daar het in Londen geen gewoonte was om kleeren te dragen, die karminrood van kleur waren.

Boven dezen mantel, waarvan Rumneus den kraag meestal hoog opgeslagen droeg, opdat het ontbreken van halsboord en overhemd bedekt zou zijn, troonde een hoed, waarvan het verhaal wilde, dat hij het eerste hoofddeksel van Adam was geweest, toen deze na zijn verdrijving uit het Paradijs inzag, dat een mensch met onbedekten hoofde zich over zijn naaktheid moet schamen.

Tusschen den hoed en den mantel glansde als het licht van een vuurtoren de rumneus.

Hij was omgeven door een slecht verzorgden baard en aan weerskanten stonden de listige, fonkelende, kleine oogjes, die een zekere intelligentie verrieden zoo lang hun bezitter stomdronken was.

Zijn dichter-collega, de mooie Willy, zag er naast hem, met zijn lengte van 1.85 meter, uit als een Eiffeltoren, als zij samen naar de clubkroeg wandelden.

De lichaamsomvang van beiden was echter dezelfde.

Twee opgeblazen kikkers, twee gevulde luchtballons maakten denzelfden indruk als de twee vetbuiken, die zichzelf „dichter” noemden.

Ook op dezen morgen, tegen tien uur, slenterden zij de Hamiltonstraat in om eenige borrels te nemen zoo als zij dat gewend waren bij hun komst in de club der Shakespearianen.

Wie echter uit dit feit opmaakte, dat zij over eenig geld te beschikken hadden, was de plank glad mis.

Ik heb geen geld;

Gij hebt geen geld,

De anderen hebben ook geen geld.....

Dit was het liedje, dat hen evenals alle leden der club, kenmerkte.

Maar..... armoed is geen schande en rijkdom maakt niet gelukkig.

Wanneer iemand tot hen had gezegd: gij moet werken om geld te verdienen, dan zouden zij dien persoon eenstemmig voor een idioot hebben verklaard of voor een kapitalist en bloedzuiger.

Arbeid was voor hen het vreemdste woord, dat er bestond; een woord, dat zij blijkbaar nog nooit hadden gehoord.

Zij werkten niet, maar zij maakten verzen.

Een der mooiste gedichten, dat zelfs om zijn originaliteit een plaats in de krant had gevonden en den maker, den mooien Willy, met trots vervulde, daar hij in zijn zelfverblindings niet begreep, dat men hem uitlachte, was het volgende:

Op de wereld staat een paal,
Drie draaien er an,
En de vierde draait van boven,
Draait, zooveel hij kan.

Door de wereld gaat een paal.
Drie draaien er an,
En de vierde draait van boven,
Draait zooveel hij kan.

In de wereld staat een paal,
Vier draaien er an —
Drie draaien op den paal
Hunnen vierden man.

Dit gedicht werd elken nieuwen gast, die aan de stamtafel verscheen, vol ijver door den maker, den mooien Willy, of, zooals eens een door hem gehaat journalist hem had genoemd, den „pruldichter” voorgedragen.

De clubgenooten merkten niet, dat de toehoorder zich — wanneer hij tenminste niet even krankzinnig was als de Shakespearianen — de lippen stuk beet om niet in een schaterlach uit te barsten.

Wanneer echter de gast een verklaring wenschte omtrent de beteekenis van het gedicht, dan stak de „pruldichter” zijn vette duimen in de oksels van zijn vest en sprak:

„Ja, mijn waarde, nu merk ik, dat gij nog niet in staat zijt, ook slechts de beginselen der kunst van onzen grooten meester Shakespeare te begrijpen.

Ziet gij, mijn waarde, een dichter zegt dingen, die hem alleen duidelijk zijn en die de groote massa, die minder geest bezit dan hij, eerst langzaam kan leeren begrijpen.

Ik neem u derhalve uw onwetendheid niet kwalijk, maar wil mijn best doen, daar gij een gast van onze club zijt, u mijn gedicht begrijpelijk te maken.

Het werk is ontstaan in het jaar 1886, den 12 November, des namiddags om 5.35.

Ik liep in gedachten verdiept langs den oever der Theems en trachtte uit te vorschen, waarom het water naar de zee stroomt, inplaats dat het omgekeerde het geval is.

Ik beweer namelijk, dat met de oplossing van dit vraagstuk een groot geheim voor ons ontsluit zou zijn.

Maar om op mijn gedicht terug te komen. Ik zag daar — zeg eens, hebt gij geen sigaret te missen? Ik merkte zoeven, dat mijn rookmateriaal verbruikt is.”

Nadat de gast had voldaan aan den wensch van den mooien Willy en deze vol welbehagen aan de sigaret trok en met sybaritische genotzucht den rook voor zich uit blies, vervolgde hij:

„Ja, kijk eens, toen zag ik aan den oever van de Theems vier mannen staan, die een paal droegen.

Een van die mannen zette den paal, die van anderen puntig was, op den grond en de anderen bevestigden van boven een dwarshout. Op dit dwarshout klom een

van hen om door zijn zwaarte den paal in den grond te drijven.

De anderen echter grepen het dwarshout beet en begonnen den paal in den grond te boren. Zij wilden een gat maken om te zien, hoe ver de droge bouwgrond ging.

Gij ziet, dat ik, de dichter, door deze handeling, die ieder ander mensch koud zou laten, geïnspireerd werd tot een gedicht. Wilt gij het nog eens hooren?"

Voordat de gast vol schrik allerlei afwerende gebaren kon maken, daverde reeds de basstem van den „pruldichter“ door de ruimte van het lokaal en hij begon:

„Op de wereld staat een paal.....”

Nadat hij hiermee voor den tweeden keer gereed was, werd de gast er door hem op gewezen, dat hij voor het genotene een rondje moest geven.

Zoodra hij zijn glas leeg had, stond de mooie Willy weer op en sprak tot den gast:

„Ik vind, dat gij de eer waardig zijt om u nu het diepzinnigste en meest onbegrijpelijke gedicht, dat ooit door een dichter is gemaakt, voor te dragen. Het is het hoogste, wat ooit door menschelijke hersens is bereikt.”

Maar vol ontzetting nam de gast zijn hoed op, trok zijn overjas van den kapstok en verdween.

De mooie Willy echter riep:

„Gij ziet het, vrienden, dat is de ware, de echte kunst, die op de hersens der menschen dezelfde uitwerking heeft als de gloeiende zon.

En zulke dichters, zulke kunstenaars worden door het publiek niet gewaardeerd, men laat hen verhongeren en verdorsten, omdat zij zich bescheiden op den achtergrond houden.

Reclame! reclame! is tegenwoordig het eene noodige!

Wie geen reclame maakt, blijft onopgemerkt op den achtergrond. Men heeft mij nauwelijks den titel van dichter gegeven, of daar komt een kwaadwillige, die het niet zoover heeft kunnen brengen als ik, als gij en hij noemt mij pruldichter!”

Langzaam slenterden de beide geniale Engelsche artisten, de volgelingen van Shakespeare, de Hamilton Road in en deden hun best om een middel te bedenken dat hun weer wat geld in de ledige zakken zou brengen.

De mooie Willy bleef plotseling staan, nam zijn breedgeranden vilten hoed af, wischte zijn voorhoofd met een zakdoek af en zuchtte:

„Oef! Wij hebben nog een half uur te loopen, mijn

beste collega, wat zou je er van denken als wij onze levensgeesten eens opfrischten door een glaasje portwijn?”

„Een schoone gedachte!” antwoordde Rumneus. „Ook ik heb een wee gevoel in mijn maag door de lange wandeling.”

Hij bleef staan en keek in alle richtingen om zich heen.

Plotseling fonkelden zijn kleine oogjes en hij sprak:

„Daar op den hoek woont, naar ik mij herinner, een edele, gevoelige herbergier. Hij heeft mij een tijdlang geprotegeerd omdat hij een groot kunstenaar in mij zag en hij zal zich gelukkig gevoelen mijn geachten collega te leeren kennen.

Ik zal hem zoo in verrukking brengen over je persoon, dat hij ons den portwijn, waaraan wij zoo dringend behoefte hebben, verschaft. Volg mij!”

„Het zou een weldaad zijn, als je dat gedaan kreeg. Maar wie betaalt de vertering?”

Rumneus gaf zijn collega een por in de ribben.

„Wij zullen onzen truc met de weddenschap aanwenden. —”

Samen begaven zij zich naar de herberg op den hoek en de mooie Willy trad het ouderwetsch ingerichte lokaal binnen.

Een dikke herbergier kwam hun tegemoet.

Nauwelijks zag hij Rumneus of hij sloeg met de vuist op tafel en riep:

„Vervloekt! Er gebeuren nog wonderen. Nooit in mijn leven had ik gedacht, dat ik dezen man, dit bodemlooze alcoholvat, terug zou zien.

Gezegend zij de dag van heden, die mij vier pond en acht shilling terug brengt!”

Zoo hoog was namelijk de rekening die Rumneus gemaakt had.

Met een gewichtig gelaat trad Rumneus naar de toonbank, stak den herbergier zijn hand toe, wees daarop naar den mooien Willy en sprak:

„Mr. Dudley, ik ben zoo vrij, u mijn voornamen beschermmer voor te stellen, den dichter van Zijne Majesteit den Koning, onzen beroemdsten tijdgenoot. Op mijn verlangen zal hij de eer hebben voortaan een bezoeker van u te worden.

Ik heb mijn beroemden collega zooveel goeds verteld van uw voortreffelijken portwijn, dat hij zich gedwongen voelt, in deze herberg, die anders verre beneden zijn stand is, te komen.

Bewijs mijn collega, dat ik niet gelogen heb, dat uw portwijn onvervalscht en van prima kwaliteit is!”

„Ja, dat durf ik gerust zeggen,” antwoordde de herbergier den mooien Willy, „al bluft uw kleine vriend, die mij al twee jaar lang op betaling van een kroegschuld laat wachten, anders ook schandelijk, in dit geval, waar het mijn portwijn betreft, heeft hij de waarheid gesproken.”

„Dan ben ik inderdaad nieuwsgierig,” zei de mooie Willy met zijn diepe basstem. „Ik heb tot dusverre, behalve aan het Hof, nog geen goeden portwijn in Londen gedronken. Het zou mij werkelijk verbazen, als de uwe zoo uitstekend was.”

„Daarvan zult gij u weldra overtuigen, mijnheer,” antwoordde de waard, „Neem plaats, als 't u belieft. Ik zal u dadelijk een flesch goeden portwijn halen.”

De mooie Willy nam plaats op een der kleine tonnen, die als zitgelegenheid dienst deden en die gegroepeerd waren rondom grootere vaten. Rumneus ging tegenover hem zitten, en terwijl de herbergier naar den kelder ging om een flesch port te halen, knipte Rumneus listig met zijn kleine oogjes en fluisterde:

„Ik verzeker je, dat de oude giftmenger ons uit zijn kelder een onvervalschte flesch haalt.”

„Ik snak er naar,” en de mooie Willy klokte reeds vooruit met de tong.

De waard keerde reeds terug en hield onder elken arm een flesch.

Hij zette een der bestoven flesschen, waarop talrijke spinnewebben zaten, voor Willy neer, haalde glazen en sprak:

„Honderdjarige portwijn, Sir. Een beter wijntje krijgt gij zelfs niet bij Zijne Majesteit. Mijn speciaal merk!”

„De flesschen zien er heel goed uit,” antwoordde de mooie Willy — „maar eerst proeven en dan oordeelen.”

Met een gewichtig gezicht schonk de herbergier de glazen vol en de beide wijnneuzen van de dichters snoven den heerlijken geur van den ouden wijn vol welbehagen op.

Daarop begonnen de heeren, als echte kenners, met gesloten oogen te drinken.

Zij ledigden hun glazen langzaam zonder ze eerst neer te zetten.

„Welnu?” vroeg de herbergier op langgerekten toon, „wat zegt gij van mijn wijntje?”

De mooie Willy maakte een handbeweging naar zijn glas en sprak:

„Voor het vierde glas geef ik mijn oordeel nimmer ten beste.

Bovendien zou ik u willen vragen of gij het een of ander — bij voorbeeld een lekker broodje met ham of zalm — nog liever had ik kaviaar — voor mij had, opdat ik het best kan genieten van den smaak van den wijn?”

De waard haastte zich, ook dat te halen, terwijl de mooi Willy de glazen voor den tweeden keer vulde en voordat hij aan zijn derde begon, verscheiden broodjes at, goed belegd met zalm en kaviaar, zooals dat paste voor een beroemd dichter.

Daarop kwam het derde glas portwijn aan de beurt en nu sprak de mooie Willy:

„Voor zoover ik nu den wijn kan beoordeelen, is deze van goede kwaliteit en wel drinkbaar, of hij echter werkelijk zuiver is, kan ik u pas zeggen, als wij de tweede flesch geledigd hebben.”

Bijna een uur duurde het eer de beide dichters de beide flesschen port leeggedronken hadden, en nu stond de mooie Willy op, nam zijn hoed en sprak:

„Mijn beste vriend, ik wil graag bekennen, dat de portwijn van dezen herbergier wel heel goed is, maar toch niet beter dan die, welken men in elke Londensche herberg krijgt.”

Het gelaat van den waard werd donkerrood. Hij wist zeker, dat deze portwijn, dien hij nu had geschonken, volkomen zuiver en onvervalscht was en minstens honderd jaar oud.

„Hoor eens,” zoo begon hij, „wat gij daar beweert, betwist ik. De wijn is zoo prima kwaliteit, dat gij hem zoo bij geen enkelen van mijn collega's kunt krijgen!”

„Oho — oho —” antwoordde de mooie Willy, „Daarop durf ik dan toch met u wel een weddenschap aangaan.”

„Een weddenschap? God, sir, elke weddenschap ga ik met u aan en tot elk bedrag!”

„Een prachtig denkbeeld,” meende Rumneus. „Wij willen op de volgende voorwaarden wedden: Mochten wij in gezelschap van den waard in een der café's in deze buurt portwijn kunnen krijgen, die zoo goed is als deze, dan betaalt mijn collega behalve het gelag vijf pond sterling. Ik ben het namelijk eens met den waard, dat je zoo'n goed wijntje als dit niet krijgt in Londen.”

„Bravo!” riep de waard, en voelde groote sympathie voor Rumneus, ondanks diens drinkschulden. „Dat beweert ik ook. Ja, ik geloof zelfs, dat uw vriend geen verstand heeft van wijn.”

„Neem mij niet kwalijk,” antwoordde de mooie Willy. „Wat weet gij er van, of ik verstand heb van

wijn? Ik zou hetzelfde van u kunnen beweren.

Maar zooals gezegd, ik stel u het volgende voor: Ik zal hedenavond met mijn vriend, laat ons zeggen tegen negen uur, als gij het niet meer zoo druk hebt in uw zaak, bij u komen en wij zullen naar een der herbergen in deze buurt gaan om te onderzoeken wie gelijk heeft, gij of ik."

„Dat zullen wij doen," antwoordde de waard. „En hoe hoog zal onze weddenschap zijn?"

„Ik wed nooit hooger dan vijf pond."

„Allright," sprak mr. Dudley. „Het gaat dus om vijf pond sterling. Als ik verlies, dan betaal ik de vertering, in het tegenovergestelde geval hebt gij dat genoeg."

Zeer tevreden over hun ochtendwijn, die hun niets had gekost, wandelden zij de Hamilton Road verder langs om hun clublokaal te bereiken, waar zij den verderen loop der dingen wilden afwachten.

De brave herbergier echter wachtte dien avond te vergeefs op de komst van Rumneus en den mooien Willy. — — — — —

Op dienzelfden avond wachtte den bewonderenswaardigen leden van de club der Shakespearianen een onaangename verrassing.

De tegenwoordige eigenaar van het clublokaal, de tweehonderd pond zware herbergier Thompson — sinds het bestaan der club de achttiende — kwam naar de tafel toe met een meterlang stuk papier, legde dit voor den mooien Willy neer en sprak:

„Mijnheer de voorzitter, ik heb in het volle vertrouwen, met beroemde mannen te doen te hebben, tot heden spijzen en dranken voor uw clubgenooten gecrediteerd. Ik zou u willen verzoeken, mijnheer de voorzitter, de rekening na te zien en daar ik mijn leveranciers moet betalen" — de mooie Willy dacht: — dat verlangen wij immers in 't geheel niet van je — „verzoek ik u, mij mijn rekening in den loop van den dag van morgen wel te willen voldoen."

De voorzitter maakte een hooghartig gebaar, zoo ongeveer als een milliardair, wien een hotelier een kleine rekening overhandigt, en wees naar den stomdronken oud-luitenant der Engelsche marine, die den welluidenden naam Waterbuik droeg:

„Mijnheer, met de geldelijke aangelegenheden der club bemoei ik mij als voorzitter niet. Geef uw nota aan onzen penningmeester, luitenant Waterbuik. Hij zal alles in orde maken."

De waard keek met wantrouwende blikken naar den penningmeester, die met starende oogen in zijn bier-

glas keek en begon eindelijk tegenover dezen zijn verzoek nog eens te herhalen.

De oud-luitenant, die met veel succes op kermissen kon fungeeren als marktschreeuwer, grijnsde en antwoordde op alles, wat de kastelein sprak, alleen maar:

„Yes — yes — yes —"

Toen de waard er nogmaals op aandrong, dat de rekening den volgenden dag betaald zou worden, klonk een laatste „Yes" en daarmee was de zaak voor de club afgedaan.

Nauwelijks had de waard zich verwijderd, of het buldoggengelaat van den mooien Willy vertrok tot een breeden grijnslach.

Hij streek met de hand over zijn goedverzorgden baard en sprak tot Rumneus:

„Collega, je moet morgen, of nog liever vandaag, een nieuw clublokaal voor ons zien te vinden. Deze eigenaar hier heeft geen artistieke neigingen, heeft geen respect voor genieën, zooals wij zijn. Hij verlangt inplaats van eer — geld."

„Ik zal eerst nog eens met hem spreken," zei Rumneus. Hij stond op en begaf zich met onvaste schreden naar den waard.

„Luister eens," zoo begon hij het gesprek, „gij schijnt heelemaal vergeten te hebben, dat gij met ons, de club der voornaamste Engelsche dichters, de volgelingen van Shakespeare, een kolossale reclame maakt voor uw zaak.

Men zal hier eenmaal een gedenksteen plaatsen om er aan te herinneren, dat hier in dit beroemde café de Shakespearianen hun stamtafel hadden en er zullen duizenden komen om, als wij allang dood zijn, het lokaal te bezichtigen, om hier uit dezelfde glazen te drinken, waaraan wij onze lippen hebben gezet.

Ik geef u dus den goeden raad, tot inzicht te komen. Trap uw geluk niet met voeten door van ons betaling te eischen van hetgeen wij gebruiken.

Het zou verstandiger van u zijn, ons zooveel mogelijk te steunen. Het nageslacht zal den eigenaar van dit lokaal rijk maken!"

„Hoor eens sir," antwoordde de waard. „Aan het nageslacht heb ik niets. Het is mij onverschillig als ik begraven ben, of mijn opvolger hier rijk wordt, terwijl ik een flink bedrag aan u te kort kom.

Ik zou u liever den raad willen geven, om u in verbinding te stellen met mijn opvolger, dien ik niet ken. Voor hem is het van belang.

Ik denk, dat die u zooveel zal leenen, als gij bij mij

verteert en zodoende hebben wij beiden voordeel bij de zaak."

"Ik zie in, dat er met u niet te redeneeren is," antwoordde Rumneus, en ging naar de tafel terug om het resultaat van zijn gesprek mee te deelen.

Den volgenden dag zaten de clubleden in een ander lokaal aan het andere eind van de stad en men verteerde weer zoolang totdat de rekening kwam.

Toen dezen keer het tweetal, de mooie Willy en Rumneus, waarbij zich een half uur later als derde en laatste lid der club mijnheer de luitenant Waterbuik aansloot, vervoegden: „Ik heb geen geld, gij hebt geen geld, enz." was dit niet omdat zij geen kroegbaas meer vonden, die hun borgde, maar omdat de prul-dichter een uitgever had gevonden voor zijn verzen, welke zich bereid verklaarde, tegen vergoeding der drukkosten de meesterwerken van den mooien Willy uit te geven in een elegant boek, verguld op snede.

Daarvoor had de dichter de som van honderd pond sterling noodig.

"Bedenkt, lieve vrienden," sprak hij tot Rumneus en den water-luitenant, „zoo'n onnoozel bedrag heb ik noodig om onsterfelijk te worden, om de beroemdste man van Engeland te worden, om mijn roem, evenals die van onzen collega Shakespeare, de wereld te verkondigen, om mij in een handomdraai tot een schatrijk man te maken.

Mijn gedichten zullen een reuzenvermogen opbrengen. Wij kunnen binnen zeer korten tijd in een kasteel in Schotland ons aan onze dichtkunst wijden.

"Ik zou een Italiaansch prefereeren," sprak Rumneus. „De Italiaansche wijn is verrukkelijk."

"Ik daarentegen," grijnsde de waterluitenant, „zou je voorstellen om een bezitting in Beijeren te koopen. Er gaat niets boven een goed glas Munchener bier. Een krankzinnig idee om naar Schotland te trekken!"

"Ge hebt gelijk! Ge hebt gelijk!" knikte de mooie Willy. „Maar ik denk, dat de opbrengsten van mijn werk zoo groot zullen zijn, dat ik een bezitting in Italië, een in Beijeren en een in Engeland kan koopen. Wij zullen dan om beurten Italiaanschen wijn, Munchensch bier of Engelschen porter drinken.

Ja vrienden, dat zal een heerlijk leven worden, het zal prachtig zijn. —

"Geloof mij, daar op het plein" — hij wees naar een open plek in de nabijheid van het koninklijk paleis — „daar zie ik mijzelf in gedachten reeds in marmer staan.

Een prachtig standbeeld, uitgevoerd door onze eerste kunstenaars. Maar hoe kom ik aan de honderd pond sterling?"

"Laat mij eens nadenken," sprak Rumneus. „Ik geloof, dat ik het gevonden heb."

"Laat ik je omhelzen, laat ik je kussen, geliefde vriend!" jubelde de mooie Willy, „een heldendaad is het, wanneer je me aan die honderd pond helpt. Spreek! Kom, aarzel niet langer en laat ons in onze kroeg gaan!"

Rumneus was ontegenzeggelijk de intelligentste van het drietal en had soms invallen, met behulp waarvan een verstandig mensch door werken geld zou kunnen verdienen.

Nadat hij groote hoeveelheden bier naar binnen had gewerkt, vervolgde hij:

"Luistert dan! In elk geval ben jij, mijn beste Willy, door het bezit van een tante, die met je dweept, altijd nog in staat, twee pond sterling bijeen te krijgen."

"Zeker, dat kan ik," antwoordde de dichter, „maar ik verzeker je, dat ik het oude wijf voor die twee pond sterling minstens de helft van de opbrengst mijner gedichten moet beloven en dat nog wel schriftelijk. Bedenk, wat dat zeggen wil!"

"Hindert niets," klonk Rumneus' antwoord. „De hoofdzaak is, dat je van haar, die oude gierige tang, de twee pond sterling los krijgt. Zoodra je het geld hebt, kunnen wij verder handelen."

"Maar je zult mij toch zeker van te voren zeggen, welk plan je hebt?"

"Nee, mijn waarde. Dat doe ik niet. Het idee, dat ik heb, is alleen al millioenen waard. Ik zeg je, dat wij ons in goud zullen baden. Eerst dan als je de twee pond voor mij op tafel legt, zal ik er verder met je over spreken en aan het ten uitvoer brengen van mijn plan beginnen."

"Ik vind het gemeen van je. Je kunt er toch in elk geval iets van vertellen."

Rumneus lachte.

"Nogmaals neen, mijn waarde. Bezorg mij de twee pond sterling en de zaak kan beginnen. Je zult je gedichten kunnen laten drukken en de kasteelen en alles wat je wilt kunen koopen. De millioenen daarvoor zal ik je verschaffen."

"Hoofdzaak is," grijnslachte de waterluitenant, „dat er nog bier genoeg op de wereld gebrouwen wordt. Want zonder bier, mijn beste vrienden, kan ik geen penningmeester voor jelui blijven."

„Ik zal je een bierleiding laten maken,” beloofde Rumneus. „Die zal met een kraan naast je bed worden aangebracht.”

„Met een gummislang, alsjeblieft!” sprak de waterluitenant, „en het moet Munchener bier zijn.”

„Zeker! Maar nu moeten wij onzen vriend naar zijn tante sturen om het begin van onze millioenen te gaan halen. God zegene je, lieve Willy! Wij zullen bij een glas van dit ellendige bier op je wachten en zoodra je terugkomt met je zakken vol geld, allereerst een fatsoenlijker lokaal gaan opzoeken.”

De mooie Willy verliet het lokaal en begaf zich naar zijn tante, een oude jongejuffrouw, die leefde van een handel in stalen pennen, vloeipapier en potlooden, die zij verkocht in beursrestaurants, waar veel kooplui kwamen.

Het gelukte hem inderdaad de twee pond sterling los te krijgen, nadat hij de oude vrouw, wier verstand ook niet al te zuiver was, de helft van de opbrengst van zijn werk had beloofd.

„Maar dit zeg ik je, mijn jongen” — riep de oude heks, „binnen vier weken moet je mij honderd pond sterling brengen, of, zoo waar als ik Amalia heet, je krijgt nooit weer een cent van mij.”

„Ik breng u een half millioen,” antwoordde de waardige neef, terwijl hij zich met de twee pond sterling in den zak zoo rijk voelde als een Engelsche lord.

Toen hij met het geld in de kroeg kwam, was de waterluitenant al zoo dronken, dat hij met het hoofd op tafel lag te snurken.

Rumneus echter niet.

Deze zat met een potlood en een stuk papier voor zich te schrijven.

Hij schreef zoo ijverig, dat hij opschrikte, toen de kasstern van zijn kunstbroeder zich naast hem liet hooren.

„Hier ben ik, lieve vriend. Wij hebben het kapitaal. Nu zijn we vermogende lui!”

„Laat zien!” bromde Rumneus kort aangebonden. „Eerder geloof ik het niet.”

De mooie Willy legde de twee goudstukken voor Rumneus neer.

Deze nam ze tamelijk wantrouwend tusschen duim en vinger, bekeek ze eerst aan beide kanten, liet ze op het marmeren tafelblad klinken en zei:

„Als ik mij niet heel erg vergis, zijn de goudstukken echt. Voor alle veiligheid zal ik ze bij den kroegbaas wisselen, dan weten wij ten minste wat wij hebben.”

Hij ging naar den waard en kwam na eenige oogentlikken terug met het ingewisselde geld.

„Jawel, heeren collega's,” sprak hij, „het geld is echt.”

„Waar heb je het dan?” vroeg de mooie Willy.

„In mijn zak!” klonk het lakoniek terug.

De mooie Willy fronste de wenkbrauwen, want die beviel hem in het geheel niet.

„Ja, maar zeg eens, dat geld is mijn eigendom.”

„Dat betwist ik. Als je met mij samen nu de honderd pond sterling wilt verdienen en nog veel meer, dan zul je mij toch zeker wel die twee pond sterling geven ter bestrijding onzer onkosten. Ik heb intusschen reeds alle voorbereidende maatregelen genomen en wij zullen nu naar het Strand gaan om een bureau te huren.”

De mooie Willy durfde hier niets tegen in te brengen en begaf zich met Rumneus naar het Strand.

In een kleine zijstraat, slechts op twee huizen afstand van de hoofdstraat, vonden zij drie trappen hoog het bureau van een advocaat en deze was bereid, hun tegen een zekere vergoeding een gedeelte van zijn kantoorruimte benevens het gebruik der schrijfmachine en dergelijke dingen af te staan.

Rumneus had hem in levendige bewoordingen zoo veel van hun plannen meegedeeld als noodig was, en de advocaat had gevonden, dat de zaak werkelijk te probeeren was.

„Je ziet,” sprak Rumneus, toen zij samen op straat liepen, met het contract, dat zij met den advocaat hadden gesloten, „men kan alles in de wereld, wat men wil. Nu hebben wij een kantoor en een schrijfmachine, een telefoon en nog veel meer en het is nog niet noodig geweest, dat wij een enkelen shilling van onze twee pond afnamen.

Ik stel je nu voor om ginds in het mij bekende Cecilrestaurant te gaan en een goed diner te bestellen. Intusschen zal ik dat, wat ik geschreven heb, nog eens corrigeeren, opdat wij het straks kunnen laten drukken.

„Als ik maar eerst wist, wat je van plan bent.”

zuchtte de mooie Willy, wien het loopen door zijn corpulentie niet gemakkelijk viel.

Met een eetlust, alsof hij in de laatste tien jaar geen stukje vleesch meer had geproefd, wierp Rumneus zich op een dubbele portie roastbeaf, welke hij met verscheiden glazen bier naar binnen spoelde.

Nadat dit was gebeurd, nam hij zijn potlood weer,

benevens het door hem ontworpen manuscript en probeerde verder te schrijven.

Eindelijk was hij klaar en riep den kellner.

Met fier opgericht hoofd, den ouden hoed brutaal op het rechteroor gedrukt en den mantel als een Romeinsche toga omgeslagen, verliet hij, door zijn collega gevolgd, het lokaal.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Raffles wordt in dienst genomen.

John C. Raffles stond in het kantoër van den eigenaar eener kleine drukkerij aan het Strand en bestelde visitekaartjes met den naam Henry Chiffon toen twee eigenaardige personen, zooals hij ze in Londen nog nooit had gezien, binnenkwamen.

Het waren Rumneus en de mooie Willy.

Zonder op Raffles te letten, liep Rumneus naar de toonbank en sprak:

„Wij willen u een belangrijke bestelling doen en ik heb weinig tijd. In de eerste plaats moet gij mij duizend firmakaartjes drukken en deze uiterlijk morgenavond op ons bureau bezorgen, dat wij samen hebben met advocaat Henkel. De prijs mag niet te hoog zijn, ik verzoek u, mij den prijs dadelijk te willen opgeven.

In de tweede plaats wensch ik duizend couverts en duizend vel papier met denzelfden firmanaam en in de derde plaats heb ik hier een manuscript.

Dat moet gij laten zetten en mij morgenavond een drukproef ervan sturen. Alsdan zal ik u opgeven, hoeveel duizend exemplaren ik noodig heb.

Ik maak er u echter op attent, dat de prijs, dien gij mij per duizend zult berekenen, zeer laag moet zijn, daar ik ongeveer een millioen stuks noodig heb.”

Bij het hooren van het woord millioen, keek de mooie Willy verbaasd op.

Nog steeds wist hij niet, wat Rumneus van plan was te doen.

Deze gooide met het onverschillig gebaar van een schatrijk heer een handvol geld op tafel, samen ongeveer een pond sterling, telde het en sprak:

„Hier hebt gij een voorschot van een pond. Geef mij een kwitantie, de rest betaal ik per chèque.”

De drukker, die tot op dat oogenblik een vrij ongunstigen indruk van zijn nieuwen klant en vooral van diens kleeding had gekregen, werd nu zeer beleefd.

Hij schreef een kwitantie en beloofde, dat alles den volgenden avond geleverd zou worden.

Rumneus en de mooie Willy verlieten den winkel.

Toen zij weg waren, sprak de drukker tot Raffles, die in een hoek bij het venster stond, zoodat zijn geelaat in de schaduw kwam:

„Zoo ziet men weer, dat men naar de kleeding den mensch niet mag beoordeelen. Ik had eerst gedacht, dat deze man hier kwam om te bedelen en inplaats daarvan doet hij mij een bestelling, die misschien eenige honderd pond sterling belooft.”

„Mag ik eens lezen, wat de inhoud van het manuscript is?” vroeg Raffles.

„Zeker,” antwoordde de drukker. „Als ik er een millioen exemplaren van moet drukken, kan de inhoud geen geheim zijn.”

En hij overhandigde Raffles het door Rumneus geschreven document.

Deze las:

Eerste Engelsche Studiereis-Gezelschap.

Londen, datum postmerk.

Zeer geachte Heer!

Deze belangrijke regelen moet gij lezen en u onmiddellijk met ons in verbinding stellen. Doet gij dit niet, dan laat gij de schitterende gelegenheid voorbij gaan om een reis te maken volgens uw eigen keuze, naar Egypte, Griekenland, Turkije, Spanje, Italië, China of Australië, zonder dat gij voorloopig behoeft te betalen.

Onze club is de eerste, die volgens dit systeem werkt en richt zich alleen tot minder bemiddelde personen, welke niet ineens voldoende geld bezitten om een dergelijke reis te kunnen maken.

Let wel!

Wij verplichten ons, in bepaalde termijnen, aanvangende de volgende maand, elke week een reisgezelschap samen te stellen en zullen u de mooiste plekjes der wereld en der klassieke oudheid toonen.

Wij zullen door middel van wetenschappelijk en artistiek ontwikkelde gidsen ervoor zorgen, dat al het interessante u onderweg zal worden uiteengezet.

De reis zal voor u niet alleen een ontspanning zijn, maar tevens van onschatbare wetenschappelijke waarde.

Niets zal worden nagelaten, om het u op reis gemakkelijk en aangenaam te maken.

Vul onmiddellijk bijgaande verklaring in, daar wij slechts met een beperkt aantal personen onze eerste reizen kunnen aanvangen.

Dit biljet is slechts drie dagen geldig.

Hoogachtend,

De Voorzitter.

John C. Raffles schudde het hoofd. Hij moest een oogenblik nadenken.

Was dit bluf, oplichterij of inderdaad een solide onderneming?

Nu las hij het bijgevoegde inteekenbiljet.

Dit luidde:

Inteekenbiljet nummer.....

Ondergeteekende verklaart zich bereid met de Studie-Reisclub Shakespeare in de maand Juni een reis te maken naar Italië, Spanje, Turkije, Griekenland, Perzië, India, China, Japan, Amerika. (Hetgeen niet gewenscht, door te halen.)

De kosten voor een reis bedragen per dag tien shilling, reis- en verblijfkosten inbegrepen.

Dit bedrag wordt door den deelnemer in den loop van drie jaren na de reis afbetaald. De deelnemer moet alleen een bedrag van een pond sterling en dit door hem onderteekende biljet toezenden aan het Studiereis-Gezelschap der Shakespeareianen. Deze som wordt later van het geheele bedrag afgetrokken en geldt dus als eerste afbetaling.

Londen, den.....

Studiereis-Gezelschap Shakespeare.

Raffles gaf den drukker het manuscript terug.

Daarop sprak hij:

„Lees het eens en zeg mij dan uw meening.”

Terwijl de drukker dit deed, stak Raffles een sigaret aan en rookte, terwijl hij nog eens nadacht over het zonderlinge aanbod.

Als hij de beide mannen, die ongetwijfeld de ondernemers der zaak waren, in aanmerking nam, moest

hij bekennen, dat zij niet den indruk maakten van bedriegers.

Aan den anderen kant echter vermoedde hij achter deze zoo gunstig luidende offerte een val, waarin de deelnemers zouden geraken.

De eigenaar der drukkerij had het stuk doorgelezen en sprak:

„Weet gij, Sir Chiffon?” — hij noemde dezen naam, omdat Raffles zijn kaartjes al had besteld — „ik houd de zaak voor een schitterend idee. Eigenlijk verbaast het mij, waar wij in Londen zooveel winkels op afbetaling hebben, dat nog niemand heeft gespeculeerd op de reislustige Engelschen.

Deze onderneming zal stellig slagen.”

„Ingeval het eerlijke lieden zijn, antwoordde Raffles, „dan geloof ik wel, dat zij succes zal hebben.”

„Dat het eerlijke lieden zijn, daarvoor zou ik mijn hand in het vuur durven leggen,” sprak de drukker. „Schurken zien er anders uit, die kleeden zich zoo elegant mogelijk. Ik ken dat soort. Maar op mij maken zij met hun deftige kleeding geen indruk.”

Raffles lette nauwkeurig op het adres van de Studie-reisclub en ging naar huis, voortdurend over deze zaak nadenkende.

Daar wachtte Charly Brand op hem en verbaasde zich over zijn lange uitblijven. Hij merkte echter dadelijk aan de gelaatsuitdrukking van zijn vriend, dat deze met een plan rondliep.

„Heb je het een of ander voor met onzen teerbeminden politie-inspecteur Baxter?” vroeg Charly Brand, toen Raffles onophoudelijk door de kamer liep en het rooken bijna vergat.

„Neen, beste Charly, dezen keer niet. Wie weet — misschien komt hij er nog wel bij te pas. Maar ik heb mijn plan nu gemaakt.”

Reeds des middags bezocht Raffles in de bescheiden kleeding en met het uiterlijk van een Engelschen kantoorbediende, die een betrekking zoekt, het bureau van Rumneus en vond het tweetal, dat op de bezorging der kaarten wachtte.

„Heb ik de eer,” zoo begon Raffles, eenige malen buigende, „een der heeren van de studiereisclub voor mij te zien?”

„Ja,” knikte Rumneus, „ik ben de plaatsvervangende president. Wat wenscht gij?”

„Neem mij niet kwalijk, als ik deraangeer, maar ik kreeg uw adres van een der knechts van de drukkerij, aan het Strand, waar uw kaarten besteld zijn. Ik ben namelijk boekhouder en correspondent, ben secretaris

en kassier geweest en bezit honderd pond sterling, die ik ten allen tijde als borg wil storten voor een goede betrekking.

Ik wilde u vragen, of ik bij u een betrekking zou kunnen krijgen, als ik de honderd pond deponeer. Mijn getuigschriften zijn zeer goed, maar het valt mij moeilijk om nu in den zomer een betrekking te vinden."

„Uw goed gesternte heeft u hierheen geleid," antwoordde Rumneus. „Ik dacht er zoeven toevallig over na, hoe wij een jongen man zouden kunnen vinden die tegen een borgstelling van honderd pond de betrekking van secretaris onzer vereeniging zou willen aanvaarden."

Inderdaad had Rumneus reeds een dergelijk plan gehad, daar van de twee pond zich nog slechts drie shilling in zijn zak bevonden.

Daarvoor konden met den besten wil nog niet eens de noodige porto's voor het verzenden der drukwerken bekostigd worden.

De mooie Willy, van wien Rumneus had verwacht, dat hij nog minstens zoo'n ellendig pond sterling van zijn tante zou halen, had verklaard:

„Nee, dat gaat niet — in geen geval! De oude heks zou voor dit pond sterling al onze inkomsten verlangen. Dan zou zij met de millioenen gaan strijken en wij hadden drie pond sterling."

„Wij zullen dus," sprak Rumneus tot Raffles, „een contract met u maken. Maar hebt gij het geld bij u?"

„Ja," antwoordde Raffles, „het is tot uw beschikking".

„Laat eens zien, zoödra ik er mij van overtuigd heb, zal ik een contract met u opmaken."

Raffles nam uit zijn portefeuille een biljet van honderd pond en legde dat voor Rumneus op tafel.

Duidelijk zag Raffles, hoe Rumneus, evenals de mooie Willy, het waardevolle biljet aanstaarden. Het was voor den eersten keer in hun leven, dat zij een biljet van honderd pond voor zich zagen.

Tot dusverre hadden zij in het geheel niet geloofd aan het bestaan van zulk een groot bedrag.

En nu lag die reuzensom voor hen.

Rumneus stond op, stak het geld in den borstzak van zijn glimmende zwarte jas en zei:

„Hoe heet gij?"

„Henry Chiffon," antwoordde John C. Raffles.

„Waar woont gij?"

„Houstonstreet 112."

„Mooi," knikte Rumneus. „Ga zitten, dan schrijf ik het contract."

Eenige minuten later legde Rumneus hem een contract voor, dat Raffles onderteekende, zonder zich eerst de moeite te geven, het door te lezen.

„Gij kunt morgenochtend om tien uur bij ons in betrekking komen en ik hoop, dat gij zult toonen, een fatsoenlijk en ijverig mensch te zijn."

„Mag ik u nog een vraag doen?" sprak Raffles.

„Zeker, wat wenscht gij nog?"

„Wij hebben vergeten, over mijn salaris te spreken," Rumneus en de mooie Willy keken elkaar aan.

Dat hadden zij inderdaad vergeten.

„Hoeveel verlangt gij?" vroeg Rumneus.

„Ik wil niet onbescheiden zijn, heeren," antwoordde Raffles, „maar 200 pond per jaar zou niet te veel zijn."

„In aanmerking genomen, dat gij een verantwoordelijke betrekking bij ons zult bekleeden, zult gij dit salaris hebben."

„Dan moet ik echter om voorschot verzoeken," sprak Raffles, „want ik heb al mijn geld uitgegeven."

„Maar gij hebt nog in het geheel niet gewerkt," klonk het uit den mond van Rumneus, „hoeveel wenscht gij?"

„Ik zou u om één pond willen verzoeken."

Opnieuw keken Rumneus en de mooie Willy elkaar aan.

Geen van hen beiden had zooveel geld in zijn zak.

„Ik zal u eens iets zeggen," sprak Rumneus eindelijk. „Morgen kunt gij het pond sterling van ons krijgen. Voordat gij in betrekking zijt, geef ik u geen voorschot."

Dat was verstandiger dan Raffles had verwacht.

Hij had gemeend, dat de beide armoedzaaiers, die geen geld bezaten, hem nu zijn eigen biljet van honderd pond zouden laten wisselen om hem daarna van zijn eigen geld een pond sterling terug te geven.

Toen Raffles heenging, riep Rumneus hem nog na:

„Dus morgen vroeg, precies om tien uur."

„Het zijn een paar oplichters," sprak Raffles tot zichzelf, toen hij de trap afgang. „Ik heb mij niet vergist. De schurken bezitten geen shilling en willen duizenden menschen ieder een pond uit den zak kloppen; een mooi zaakje."

Nauwelijks had hij het huis verlaten of Rumneus en Willy volgden hem.

Het eerste wat zij nu deden, was een der confectiezaken aan het Strand op te zoeken en zich daar van het hoofd tot de voeten als een gentleman te laten kleeden.

Een half uur later verlieten zij den winkel en nie-

mand zou in de elegant gekleede heeren de schunnige verschijningen van Rumneus en den mooien Willy hebben herkend.

Zij hadden cylinders op het hoofd, helderwit linnengoed aan, droegen moderne dassen, onberispelijke kleeren en glacé's.

Een kapper moest voor het verdere zorgen en nu ging het tweetal zich als hongerige wolven verlustigen in de publieke vermakelijkheden van de groote wereldstad.

Roerend eens waren zij het hierover: den waterluitenant zouden zij niet in hun zaken betrekken.

DERDE HOOFDSTUK.

Het werk neemt een aanvang.

Charly Brand verbaasde er zich den volgenden morgen over, dat Raffles niet zooals gewoonlijk des morgens om zes uur een bad had genomen en een wandeling door het Hydepark maakte.

Ook de oude kamerdienaar had geen bevel van Raffles gekregen om Charly Brand iets omtrent de plannen van zijn vriend mee te deelen.

Charly keerde dus vroeger dan gewoonlijk van zijn wandeling naar huis terug en vond, toen hij de eetkamer binnentrad, zijn vriend en meester John C. Raffles aan tafel zitten.

Deze scheen zijn binnenkomen niet te willen opmerken, want hij las, zooals dat zijn gewoonte was, vol aandacht het ochtendblad.

John C. Raffles was een meester in het krantenlezen.

Niets ontging hem en hij placht tot Charly Brand te zeggen:

„Ik verzeker je, om een handig mensch en in alle zaken thuis te zijn, om onder zekere omstandigheden schatten te verdienen, heb je niets verder te doen dan de kranten aandachtig te lezen. Daaronder versta ik niet alleen de berichten, die je interesseeren, maar alles, zelfs de advertenties.”

En het was een feit, dat menige goed geslaagde onderneming van John Raffles haar oorsprong vond in de zoo eenvoudig lijkende advertenties.

Charly Brand bleef een oogenblik in de deur staan en keek vol belangstelling naar het uiterlijk van zijn vriend.

Hij had hem den vorigen avond niet meer kunnen spreken, daar hij naar den schouwburg was geweest.

„Goeden morgen, Edward,” sprak hij, Raffles een hand toestekende, welke deze drukte, terwijl hij de krant op tafel legde.

„Waarom lach je, mijn jongen?” vroeg hij.

„Neem me niet kwalijk, lieve Edward, maar zulk een grappige ouderwetsche das en zoo'n ellendig,

slecht zittend pak, waarvan de mouwen te kort zijn en welks broekpijpen dezelfde kwaal hebben, dat bovendien te smal van schouders is, heb ik tot dusverre alleen in de kleine uitdragerswinkels in de voorsteden van Londen gezien.”

„Zeg eens,” antwoordde Raffles, „dat pak heb ik eerst gistermiddag gekocht en er achttien shilling voor betaald.”

Charly Brand lachte hartelijk.

„Achtien shilling? Ik geloof, Edward, dat je in je heele leven nog niet zoo'n duur pak hebt gedragen.”

Raffles streek met zijn aristocratische hand, waaraan een prachtige diamant van onschatbare waarde schitterde, over de mouw van zijn jas, betastte de grijze, ruwe stof en antwoordde:

„Mijn lieve Charly, ik heb mijn grootste zaken gedaan in lompen gekleed. Er is een spreekwoord: Lompen bedekken goud. Van lompen wordt papier gemaakt, van lompen fabriceert men weer de beste stoffen en het beste en voornaamste verandert ten slotte in lompen.

En zelfs een vod, een menschelijk vod, wordt, als hij onder de aarde is gestopt, weer een waardevol iets.

Ik hoop in deze lompen, die ik van een uitdrager voor 18 shilling heb gekocht in Holbornstreet, goede zaken te doen.”

„Dan zal ik maar genoegen nemen met je toilet, beste Edward. Mag ik misschien weten, tot welk doel je deze kleeven hebt aangetrokken?”

„Wel vervloekt,” bromde Raffles zacht, naar zijn rechterhand kijkend, waaraan de kostbare edelsteen fonkelde. „Daar had ik bijna een domheid begaan en den ring aangehouden.”

Hij schoof het kostbare kleinood van den vinger en legde het in een klein ijzeren kastje, dat in den muur der kamer was gemetseld.

Voordat hij verder sprak, stak hij een sigaret aan en

blies den rook vol welbehagen voor zich uit. Daarop vervolgde hij:

„Zooals je mij hier ziet, ben ik de secretaris van de eerste Engelsche studiereisclub Shakespeare.”

„Wat ben je?” vroeg Charly Brand verbaasd.

Raffles herhaalde langzaam den titel der firma.

„Dat is een gekke betrekking,” meende Charly Brand. „Waarvoor de goddelijke Shakespeare niet al zijn naam moet geven! Het ontbreekt er nog maar aan, dat wij, Engelschen, een kaassoort naar hem noemen. Het is merkwaardig, hoe graag de menschen aan slechte dingen een goeden naam geven.

Maar om op jou terug te komen. Ben je werkelijk in die betrekking?”

„Ja zeker, beste vriend. Ik krijg het reuzensalaris van tweehonderd pond sterling. Ik zal dus voortaan elken dag in een onzer voornaamste hotels, in Savoy of Cecilia-hotel, de kostbaarste diners gebruiken, dat wil zeggen: in gedachten, terwijl ik in werkelijkheid wat droog brood met een beetje slechte koffie in de een of andere volksrestauratie bestel.

Maar ik moet weg. Mocht er iets gebeuren, dan heb je hier mijn adres: Douanestreet 16. Voor 8 uur des avonds zal ik niet thuis zijn.”

Hij gaf Charly een hand en ging heen.

Precies om tien uur, volgens gewoonte der Engelsche zakenmensen, verscheen Raffles aan het bureau en, zooals hij had verwacht, was geen der beide chefs aanwezig. Deze lagen thuis nog in hun bed en rustten uit van den doorgeboemelden nacht.

Tegen twaalf uur ging Raffles iets eten.

Toen hij terugkwam, vond hij Rumneus aan de schrijftafel. Hij zette een gewichtig gezicht, had een dik adresboek van Londen voor zich en bladerde daarin.

Raffles maakte bij zichzelf de opmerking, dat zijn chef rook als een jeneverton uit een gemeene kroeg.

„Luister eens,” sprak Rumneus, „gij hadt zoolang moeten wachten totdat ik kwam. Ik heb u niet in betrekking genomen om nu reeds om u verlegen te zitten.

Kijk eens hier:

Gij vindt hier de couverts, die voor onze firma zijn geleverd. Gij moet nu uit het adresboek adressen schrijven op de couverts. Vanavond komt ons drukwerk en gij zult heden niet om zeven uur heengaan, maar moet tot in den nacht blijven om het drukwerk gereed te maken. Ik zal, om u te helpen, nog een jongen man in dienst nemen.”

Zwijgend nam Raffles aan een schrijftafel plaats

en begon volgens het adresboek langzaam de couverts te voorzien van adressen.

Terwijl hij hiermede bezig was, kwam een jonge man binnen, die op bescheiden toon naar de chefs vroeg.

Rumneus had zijn adres uit de lijst der betrekkingzoekenden uit de Times gezocht en hem een telegram gezonden, waarin hij hem een schitterende plaats aanbod.

Het was het voornaamste voor den nieuwen chef der firma, dat de jonge man, zooals in de advertentie stond, bereid was, voor een goede betrekking een borgtocht van honderd pond sterling te storten.

Rumneus deed, alsof hij zoo tot over de ooren in het werk zat, dat hij niets hoorde van de aanwezigheid van den jongen man, die naast de schrijftafel stond.

Eindelijk, nadat deze eenige keeren zijn naam had genoemd: Martin Winnep, keek hij van zijn werk op en snauwde:

„Gij ziet immers, dat ik bezig ben? Wat wenscht gij?”

De jonge man haalde het ontvangen telegram te voorschijn en overhandigde het aan Rumneus.

„Ik ben om drie uur hier besteld.”

Rumneus wierp een vluchtigen blik op het telegram en sprak:

„Ik herinner het mij nu, wij zoeken een jong mensch. Vijftien pond per maand. Wenscht gij de betrekking?”

Raffles zag dat de jonge man verheugd opkeek.

„Ik neem het gaarne aan,” antwoordde hij op bescheiden toon.

„Mag ik dan zoö vrij zijn, u mijn papieren en den door u geëischten borgtocht te overhandigen?”

De chef antwoordde met een grijnslach en telde alereerst zorgvuldig het bedrag van honderd pond na dat uit klein bankpapier en zilvergeld bestond.

Men zag er aan, dat de eigenaar zich het geld uit den mond had gespaard.

Op dezelfde manier als bij Raffles, schreef hij het contract, overhandigde het den jongen man en sprak:

„Gij behoeft niet eerst naar huis terug te gaan, gij kunt onmiddellijk met het werk beginnen.

Laat u door onzen bureauchef” — zoo, dacht Raffles, nu heb ik het al tot bureauchef gebracht — „het werk geven. Gij moet voorloopig met een nette hand adressen schrijven. Het verdere zal u vanavond worden meegedeeld.”

De jonge man stelde zich op beschaafde manier aan Raffles voor en weldra begon hij volgens diens aan-

wijzingen de couverts van adressen te voorzien.

Tegen den avond kwam de mooie Willy met den cylinder scheef op het rechteroor. Aan zijn waggelenden gang was nog duidelijk merkbaar, dat hij nog niet volkomen nuchter was.

Met doffen blik staarde hij Rumneus aan en begon het prachtige vers te mompelen:

„In de wereld staat een paal.....”

Een poosje later kwam het drukwerk. En nadat Raffles en de jonge man hadden vernomen, hoe zij de

drukwerken moesten vouwen en in de couverts steken, verdween Rumneus om met den mooien Willy hun studies van „Londen bij nacht” te vervolgen.

Raffles echter werkte tot negen uur en maakte eenige duizenden drukwerkjes gereed.

Hij vermeed het, een vertrouwelijk gesprek met den jongen man aan te knopen.

Tegen negen uur zond hij hem naar huis en ging zelf ook heen.

VIERDE HOOFDSTUK.

De vloot spuwt.

Secretaris Marholm, die den welluidenden bijnaam had „de vloot”, verveelde zich.

Sinds een week ongeveer nam zijn superieur, politie-inspecteur Baxter, zijn dienst waar met ongekenden ijver en vlijt.

En dit had een reden.

De lordmayor van Londen had ten gevolge van de laatste gebeurtenissen en van de ongelukkige rol, die Baxter had gespeeld in de aangelegenheden betreffende John C. Raffles, het geduld verloren en Baxter bij zich laten komen.

De inspecteur van politie had een uitbrander gehad, die wel een kwartier duurde.

De lord-mayor had hem het prettige vooruitzicht geopend, dat hij bij de eerstvolgende gelegenheid, als Baxter weer een dergelijken bok zou schieten, het ontslag van den inspecteur zou weten te bewerken.

„Een ellendige geschiedenis!” zuchtte de bedreigde. „Zoolang men stipt en nauwkeurig zijn dienst waarneemt, bemoeit niemand zich er mee. Men schijnt dan voor de hooggeplaatste ambtenaren eenvoudig niet te bestaan. Hoe prettig zou het voor mij zijn, als de lordmayor mij bij zich liet komen en zei:

„Mijn beste inspecteur van politie, het doet mij genoegen, u te kunnen zeggen, dat gij uw dienst uitstekend waarneemt.”

Baxter sloeg met de vuist op zijn schrijftafel en vervolgde:

„Maar daarop kan ik lang wachten. Niemand neemt notitie van mij; ik leef hier als een kluizenaar.” —

Om zijn woede tegenover een zijner medemenschen te kunnen uiten, keek hij naar de „vloot”, die vlijtig zat te werken en hoopte hem op een onnauwkeurigheid te betrappen.

De man dampte weer als de schoorsteen van een stoomboot. Maar hier viel volgens de dienstvoorschriften niets op aan te merken. Zelfs tegen de soort tabak,

die veel overeenkomst had met den reuk van verbrande zuurkool, viel niets in te brengen.

En evenmin kon hij er aanmerking op maken, dat de vloot, zonder op te zien, doorwerkte.

Maar — en de oogen van inspecteur Baxter werden hoe langer hoe grooter en rolden in hun kassen heen en weer — aha — hij had het ontdekt — de vloot had naast zijn stoel op den vloer gespuwd.

Dat was verboden. Streng verboden! Daarvoor stond in den hoek een spuwbak. Het eigendom van den koning; de vloer van het hoofdbureau van politie mocht niet verontreinigd worden.

Dat was een der voornaamste artikelen uit de voorschriften.

Met een stem als die van een uitroeper klonk het een oogenblik daarna:

„Zeg eens, Marholm, uw gedrag loopt de spuigaten uit. Ik zal rapport van je maken, ik zal je laten bestraffen —”

Maar zonder op te kijken, zonder notitie te nemen van den schreeuwenden inspecteur van politie, ging de vloot door met schrijven.

Dit maakte Baxter zoo woedend, dat hij opsprong en de vloot een duw gaf, waardoor diens hand met de pen uitgleed en er een dikke streep over de beschreven bladzijde kwam.

Een oogenblik keek de vloot naar het ongeluk, schudde weemoedig het hoofd, wendde zich tot den politie-inspecteur en sprak:

„Wat is er gaande? Hebt gij den spitsboef ontdekt?”

„Den spitsboef? Den spitsboef?” Baxters oogen rolden nog woester.

„Meent gij werkelijk, dat ik nu tijd heb om mij met een spitsboef bezig te houden, als ik een mensch voor mij heb zooals gij er een zijt?”

De vloot zoog met een onverschillig gelaat een mond-

vol rook uit zijn tabakspijp, blies dien langzaam voor zich uit en antwoordde:

„Ik ben van meening, dat wij ons in de eerste plaats met spitsboeven moeten bezighouden; eerst in de tweede plaats kunnen wij ons bemoeien met particuliere personen en hun eigenaardigheden.”

De vloer rookte als een schoorsteen, want hij wist, dat hij den inspecteur het gauwst wegkreeg met tabaksrook.

Dezen keer hielpen hem zijn pogingen echter niet, Baxter was boos.

Hij zocht naar een vloek, die krachtig genoeg was om uiting te geven aan zijn verontwaardiging, maar vond er geen. Zoo'n grove vloek bestond er in het geheel niet, die moest nog worden uitgevonden.

Hij greep de vloer opnieuw beet, drukte diens hoofd naar beneden en sprak:

„Zie je, wat voor een varkensboel je daar gemaakt hebt?”

„Au!” schreeuwde de vloer. „Laat mijn nek los! Wat bedoelt gij eigenlijk?”

„Wel — daar — vlak bij je op den vloer, wat is dat?”

„Een vlek.”

„Een vlek?”

Baxter keek weer naar de plek om te zien of hij er nog was. Van de vloer was namelijk, volgens Baxters meening, alles te verwachten.

„Een mooie vlek! Gespuwd heb je daar, jij onbeschaamde kerel!”

„Welneen!” lachte de vloer. „Daar heeft niemand gespuwd. Dat verbeeldt gij u weer. Overtuig er u maar eens van.”

„Wel voor den duivel! Ik zie duidelijk de bruine kleur van de tabak.”

„Gij vergist u,” riep de vloer. „Het is een vlekje in den vloer.”

Baxter werd razend van woede.

„Zal ik het je bewijzen?”

„Graag! Dan zal ik het gelooven.”

Baxter bukte zich, wreef er met een stukje papier over, hield dit dicht voor Marholms neus en riep uit:

„Zie je de zwijnerij nu? Nu heb ik mijn vingers heelemaal vuil gemaakt.”

„Wel, gij behoeftet toch niet de proef op de som te nemen!”

„Vervloekt! Ik wilde je bewijzen, dat ik gelijk heb.”

„Maar daarom heb ik nog niet bedoeld, dat gij uw

vingers vuil zoudt maken. Ga nu uw handen maar wasschen, dat zal u een beetje afkoelen.”

„Jij bent de onbeschaamde kerel, dien ik ken. Maar dit zeg ik je, Marholm, als ik mijn handen gewasschen heb, ga ik een rapport over je schrijven.”

„Doe dat, inspecteur!”

Marholm sprak op den onverschilligsten toon, want een der voornaamste deugden van den inspecteur was, dat hij als gewezen Engelsch militair juist genoeg kon schrijven om zijn naam onder de stukken te zetten. Het liefst zou hij dit nog gedaan hebben met drie kruisjes.

De vloer dacht eenige oogenblikken na, of hij de bladzijde met de inktstreep zou overschrijven.

Het was een akte, die voor den lordmayor bestemd was.

Met een glimlach zette de vloer daar, waar de inktstreep eindigde, een accolade en schreef daarnaast: Eigenhandige bijvoeging van den inspecteur van politie Baxter.

Daarop werkte hij kalm door.

De besteller bracht op dat oogenblik de tweede post.

Toen Baxter terugkwam, wierp hij een grimmigen blik op de vloer en sprak:

„Dat zal je twee pond boete kosten. Dat vervloekte spuw op den vloer zal ik je afleeren.”

Terwijl Baxter aan de schrijftafel plaats nam en de ingekomen brieven las, stond de vloer op en zette rechts en links naast zijn stoel twee groote, met water gevulde spuwbakken neer.

De stoel stond daartusschen als een vesting, omringd door fortten.

Baxter had de brieven gelezen en riep tot de vloer:

„Schrijf nu de aankondiging!”

„Ik heb eerst wat anders te doen. Doe dat maar alleen.”

„Wel vervloekt, jij idioot!” schreeuwde Baxter, in nieuwe woede ontstoken en van zijn stoel opspringende.

„Je moet doen, wat ik je beveel!”

„Eerst maak ik mijn werk af.”

Baxter maakte een beweging als een hond, die zich op een kluif wil werpen en wilde Marholm de akte, die hij onder handen had, wegnemen.

Maar ongelukkigerwijze kwam hij met zijn rechtervoet in den met water gevulden spuwbak.

De inhoud spatte hoog op tegen de broek van den inspecteur.

Deze was zoo verbluft, dat hij niet wist wat hij moest zeggen.

Bij den stoot, dien de vloot had gekregen, was de pen voor de tweede maal uitgeleden en een nieuwe inktstreep versierde de tweede bladzijde.

Terwijl Baxter met een handdoek zijn broek reinigde, zette de vloot bij deze nog dikkere streep de tweede kantteekening:

„Eigenhandige bijvoeging van den inspecteur van politie Baxter”.

„Wacht maar,” dacht hij bij zich zelf, „je zult een uitbrander van hoogerhand krijgen, die je niet verwacht.”

Baxter liep nu om den stoel van de vloot heen als een kat om de heete brij.

„Wil je nu de aankondiging schrijven?” schreeuwde hij eindelijk en hij hijgde als een locomotief.

Toen hij zag, dat de vloot op geen zijner woorden meer lette, ging hij woedend naar zijn schrijftafel en las verder.

Plotseling kwam er een vroolijke uitdrukking op zijn gelaat.

Hij had een brief in de hand, dien hij langzaam en aandachtig voor den tweeden keer las.

De vloot die af en toe even naar hem keek, zag het lachende gelaat van zijn chef en dacht:

„De een of ander stelt hem een stommiteit voor. Het gezicht van mijn waarden chef, als hij zoo zelfvoldaan lacht, ken ik. Dat is gewoonlijk het begin van een reuzenflater.

Ik zal wel spoedig vernemen waarom het gaat. Want schrijven kan de goede man immers toch niet. Daarvoor moet ik zorgen”.

Het duurde dan ook niet langer dan vijf minuten of Baxter stond op, ging langzaam naar de schrijftafel van de vloot en legde een brief voor zijn secretaris neer.

Eerste Engelsche Studiereisclub
„Shakespeare”.

Zeer geachte Heer!

Daar wij voor onze vereeniging een invloedrijke en hooggeachte persoonlijkheid in Londen zoeken, om als eere-voorzitter en beschermheer te fungeeren, zou het ons een hooge eer zijn u als zoodanig te mogen beschouwen.

Gij hebt geen enkele verplichting tegenover onze vereeniging en behoeft slechts uw naam aan onze club te verbinden.

De vereeniging daarentegen zal u telken jare

gedurende uwe vacantie een reis aanbieden, waaraan voor u geen onkosten zijn verbonden noch voor de reis noch voor het verblijf.

Wij verzoeken u ons zoo mogelijk p^r omgaande uw besluit te doen toekomen, opdat wij in geval eener weigering uwerzijds ons tot een andere hooggeplaatste persoonlijkheid kunnen wenden.

Wij verblijven met de meeste hoogachting,

De eerste Engelsche Studiereisclub
„Shakespeare”.

De vloot las den brief tweemaal. Daarop nam hij zijn korte tabakspijp uit den mond, legde deze op de schrijftafel en sprak:

„Wat is dat weer voor nieuwen onzin!”

Baxter fronste onwillig de wenkbrauwen.

„Spreek toch niet altijd zoo minachtend en zonder eenig respect over dingen, waarvan je niets weet.”

De vloot haalde de schouders op.

„Ge weet, inspecteur, dat ik alle menschen en alle dingen die ik niet ken, wantrouw. En deze geschiedenis hier, waarbij men u kosteloos een reis belooft, ziet er dunkt mij al heel gek uit.”

De vloot wist heel goed, dat, als hij iets verdacht maakte, de inspecteur van politie altijd het tegendeel aannam en ook zoodanig handelde.

Hij wilde Baxter dolgraag een handje helpen om zich weer eens belachelijk te maken tegenover geheel Londen.

In dit geval had het er allen schijn van, alsof Raffles in de zaak betrokken was.

En dat was inderdaad zoo.

Raffles had in den loop van den vorigen morgen zijn „chef”, den voorzitter van de reisclub, Rumneus het groote voordeel onder het oog gebracht van een invloedrijken eerevoorzitter, en hem den inspecteur van politie Baxter als zoodanig voorgesteld.

Zoo kwam het, dat de brief aan Baxter geschreven was.

Deze nam den brief van Marholms schrijftafel, las hem nog eens door en sprak:

„Het is van jou weer niets anders dan gekrenkte ijdelheid. Als men jou had uitverkoren tot dit eerebaantje zou je zeker met meer respect over deze vereeniging spreken.”

„Geen sprake van,” antwoordde de vloot, „en voor de rest kunt ge immers doen wat ge verkiest. Aan mijn goeden raad en mijn opmerkingen stoort gij u immers toch niet.”

Inspecteur Baxter lachte luidkeels.

„Dat zou nog mooier worden, wat denk je eigenlijk? Ik je chef, inspecteur Baxter van Scotland Yard, zou naar den raad en de critiek van zijn ondergeschikte luisteren? Neen, mijn waarde, dat is nog nooit voorgekomen zoolang Scotland Yard bestaat.”

De vlooi, die zich juist een nieuwe pijp gestopt had, stak deze aan en sprak:

„Jammer voor u.”

Deze woorden hadden een uitwerking als een roode doek voor de oogen van een stier.

Baxter begon te koken van woede. De aderen aan zijn slapen zwollen op, zijn oogen werden grooter en met een vervaarlijke stem riep hij:

„Hoor eens, wilt ge u een beetje onderdaniger uitdrukken? Je schijnt je weer een van je brutaliteiten te durven veroorloven. Tot dusverre ben ik altijd, als ik naar je raad luisterde —”

„Daar hebben we het immers,” viel de vlooi hem in de rede, „nu geeft ge zelf toe, dat ge, hoewel ge inspecteur van Scotland Yard zijt, wel eens naar den raad van een ondergeschikte hebt geluisterd.”

„Dat is een leugen, je verdraait mijn woorden; ik wou alleen beweren, dat ik er zou invliegen, als ik naar je raad luisterde.”

De vlooi lachte zachtjes.

„Ge vergist u, inspecteur. Als ge altijd naar mijn raad hadt geluisterd, waart ge niet zoo dikwijls bij den neus genomen door Raffles.”

Het woord Raffles had altijd dezelfde uitwerking op den inspecteur van politie.

Deze naam was voldoende om Baxter razend te maken.

Hij sloeg herhaaldelijk met zijn vuist op de schrijftafel om op dit onschuldige meubelstuk zijn woede te koelen.

Daarna sprong hij op en schreeuwde:

„Ik heb je al duizend keer gezegd, dat ik den naam van dien spitsboef niet wil hooren. En overigens is het dien schurk tot heden nog niet gelukt, hoewel jij het tegendeel beweert, om het van mij te winnen.”

„Nu, nu,” lachte de vlooi, „ik geloof toch, dat ge u daarin vergist, inspecteur. Ik zou u uit de couranten — ik heb namelijk de berichten verzameld — dingen kunnen voorlezen, die juist het tegendeel bewijzen van wat gij zegt.”

Nu barstte de storm eerst goed los.

„Allemaal bedrog wat in de couranten staat; miserebele leugenaars zijn die journalisten. Met elkaar moesten ze aan één galg worden opgehangen. Die ver-

vloekte inktvisschen. Iedere tuchthuisboef is fatsoenlijker dan zij. Uit hun duim gezogen zijn al hun berichten over de overwinningen, die Raffles op mij heeft behaald.

Maar ik zeg je, Marholm,” — hij balde dreigend de vuist — „dat de dag zal komen, waarop ik dien Raffles in mijn hand heb als een spartelenden kikker.”

In zijn opgewondenheid nam hij de inktflesch van de schrijftafel.

„Zie je, die Raffles zal niet zwaarder wegen dan deze flesch en ik zal hem vasthouden. Hoe hij ook om genade smeekt, ik zal me wreken en hem wegslingeren zoodat hij in duizend stukken breekt.”

Met een behendige beweging was de vlooi achter de schrijftafel gesprongen, want Baxter had in zijn woede over Raffles de inktflesch op den grond gegooid, waar deze in scherven brak.

Hij scheen echter de verwoesting, die de inkt aanrichtte op den wit-geschuurden vlooi, niet te bemerken.

Hij staarde op het zwarte vocht en riep:

„Ja, zoo zal zijn bloed vloeien en ik zal eindelijk mijn wraak op hem kunnen koelen en elken bloeddorpel van hem onder mijn voeten vertrappen.”

Hij stampte in de inktplassen, zoodat de witte zomerpantalon, die hij droeg, vol zwarte vlekken kwam.

Het lachen van de vlooi, die achter de schrijftafel stond, bracht den inspecteur weer tot bezinning, en hij zag nu wat hij had gedaan.

„Ja,” lachte de vlooi, „eerst hebt gij tot mij een preek gehouden, dat de vlooi hier heilig was, omdat hij aan den Koning van Engeland behoorde, en nu bevuilt gij den boel zelf.”

„Dat is niet waar,” schreeuwde Baxter, „die ellendige Raffles is de schuld van alles. Als die goud thief niet in Engeland woonde zou ik mij niet zoo woedend maken. Nu heb ik mijn heele broek bedorven.”

De vlooi kwam uit zijn schuilhoek te voorschijn, ging naar de deur, opende die en riep een der politieagenten toe, een schoonmaakster te sturen.

Inspecteur Baxter had aan de schrijftafel plaats genomen.

„Neem een vel papier en antwoord de vereeniging, dat ik bereid ben, eerevoorzitter te worden en dat zij mij kunnen berichten, wanneer ik de heeren in hun clublokaal kan spreken.”

Nadat de vlooi den brief had geschreven, voorzag de inspecteur hem van zijn handteekening en stak hem in zijn borstzak om hem persoonlijk te bezorgen.

Daarna stond hij op, ging naar de kleine zijkamer om een andere pantalon aan te trekken en tien minuten later verliet het hoofd van Scotland Yard het gebouw tot groote vreugde van zijn ondergeschikten.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een gelukkige dichter.

Rumneus en de mooie Willy waren hoogst tevreden over den goeden gang van zaken.

Zij hadden nog verscheiden jongelui met borgstellingen in betrekking genomen en zetten hen aan het werk om drukwerken gereed te maken.

Hoopen daarvan lagen klaar om verzonden te worden, en sinds inspecteur Baxter had toegezegd, eerevoorzitter van de vereeniging te zijn, had Rumneus dat in vette letters aan de drukwerken laten toevoegen.

Raffles en zijn collega's waren druk bezig de drukwerken te frankeeren, toen inspecteur Baxter binnentrad.

Rumneus en de mooie Willy verwachtten hem en het drietal wisselde handdrukken alsof zij elkaar sinds jaren kenden.

„Vóór alles, heeren,” sprak inspecteur Baxter, nadat hij plaats had genomen, „moet gij mij iets naders omtrent uw vereeniging mededeelen.”

Rumneus, die gedurende de laatste dagen voortdurend dronken was, welke toestand de eenige was waarin hij met iemand kon redeneeren, stond op en begon vol geestdrift:

„Ja, mijn waarde heer, onze vereeniging is de beste, die er ooit heeft bestaan. Nog niet eens in aanmerking genomen, dat de eenige opvolger van Shakespeare” — hij maakte een veelbeteekenend handgebaar in de richting van den mooien Willy — „voorzitter van onze club is, en het daarom voor elkeen een groote eer zou zijn, als lid te worden opgenomen, bieden wij bovendien onzen medeleden voordeelen aan, zooals zij die nergens kunnen erlangen.”

Politie-inspecteur Baxter keek vol aandacht naar den mooien Willy, die in de houding van een tooneelspeler

met de vette hand tusschen de knoopen van zijn vest, voor hem zat en sprak:

„Als ik goed begrijp, zijt gij de zoon van den ouden Shakespeare?”

„Ja!” grijnsde de aangesprokene, „Shakespeare kan ik beschouwen als den vader van mijn dichterlijke inspiraties.”

Raffles moest zich op de lippen bijten om niet in lachen uit te barsten.

Inspecteur Baxter maakte een diepe buiging:

„Het is mij een groote eer, kennis te maken met den zoon van den beroemden Engelschen dichter.”

„Dat is het zeker,” sprak Rumneus, „maar om u de bedoeling van onze vereeniging verder duidelijk te maken, deel ik u mede, dat volgens onze statuten ieder, die een pond sterling als inkoopsom betaalt, lid wordt en het recht verkrijgt, een reis met onze club te maken.”

„Dat begrijp ik niet volkomen,” antwoordde Baxter. „Hebt gij groote eigendommen, van welker rente gij die reizen betaalt?”

„Neen, mijnheer, de leden onzer vereeniging maken de reis op hun eigen kosten.”

Baxter zette een verbaasd gezicht.

„Dat begrijp ik niet. Hoe kan men voor een pond sterling een reis naar Spanje bijvoorbeeld ondernemen?”

„Heel eenvoudig,” antwoordde Rumneus. „Gij hebt nog niet alles vernomen omtrent de bedoelingen onzer vereeniging. Elk lid betaalt voor zijn reis een aanvangsbedrag van een pond sterling. De reis kost in het geheel, al naar gelang waarheen men wil, zoo of zoo veel.

Neem eens aan een reis naar Spanje, die zal volgens

mijn berekening ongeveer tweehonderd pond sterling kosten.

Dit bedrag moet men na de reis aan onze vereeniging maandelijks in kleine sommen afbetalen.

Op het oogenblik, waarop men zijn reis geheel heeft afbetaald, verkrijgt men het recht, een nieuwe reis te ondernemen.

Onze vereeniging is de eerste en eenige, die volgens deze methode haar leden laat reizen op afbetaling."

„Zeker," antwoordde de inspecteur. „Dat is inderdaad een prachtige onderneming. Men behoeft zijn hoofd niet meer te breken met de vraag, hoe men aan het geld zal komen om een groote reis te maken; men betaalt de onkosten, nadat men ze heeft gemaakt, in kleine gedeelten terug.

Prachtig, mijnheer! Prachtig!"

„Kolossaal!" verbeterde Rumneus. „Wij verzenden vanavond de eerste uitnodigingen en zullen morgen de pers op de hoogte brengen. Ik geloof, dat wij kolossaal veel succes zullen hebben.

Maar om nu over u te spreken als eere-voorzitter onzer vereeniging. Zou ik u, benevens den voorzitter, mogen uitnodigen met mij te gaan souperen om bij een goed glas wijn het verdere te bespreken?"

Dit voorstel vond volkomen instemming bij den inspecteur van politie en een kwartier later zaten zij in een deftig restaurant aan het Strand bij een fijne flesch.

Raffles bezorgde terzelfder tijd duizenden uitnodigingskaarten op de post en kwam pas om over tien des avonds thuis.

Met een hartelijken avondgroet stak hij zijn vriend, die in een clubfauteuil de kranten las, de hand toe.

„Jou ziet men in het geheel niet meer," sprak Charly Brand. „Heb je tot nu toe gewerkt in je betrekking?"

„Ja, beste jongen. Ik heb zoeven een verhuiswagen vol drukwerken bezorgd en morgen zal het in Londen beginnen te spoken.

Maar komaan, ik ben van plan om met je uit te gaan om je mijn chef en inspecteur Baxter te laten zien."

Raffles begaf zich naar zijn kleedkamer en toen hij deze een half uur later verliet, zou niemand in den ouden heer in de deftige gekleede jas den eenvoudigen bureau-ambtenaar Chiffon van de studiereisclub hebben herkend.

(Raffles had Rumneus bij het verlaten van het bureau tot Baxter hooren zeggen:

„Wij zullen in het restaurant van het Cecilia-hotel gaan souperen.")

In een cab reden Raffles en Charly Brand naar het voornam restaurant.

De zoete melodieën van een Hongaarsche kapel klonken door het deftig ingerichte lokaal, toen Raffles en Charly Brand binnenkwamen.

Het was de verzamelplaats van de deftige Londe-naars en vreemdelingen.

Vlak langs het tafeltje van den politie-inspecteur liep Raffles voorbij en op eenigen afstand daarvan bleef hij staan als om naar een onbezette plaats te zoeken.

„Daar zit inspecteur van politie Baxter," sprak hij tamelijk luid tot Charly Brand, naar hem wijzende.

Zoodoende had Charly gelegenheid om naar het tafeltje te kijken, waar de bedoelde personen zaten.

Raffles moest plaats nemen op vrij grooten afstand van den inspecteur, daar alle andere tafeltjes bezet waren.

Rumneus noch de mooie Willy hadden er eenig vermoeden van dat hun bureauchef, zooals zij hem noemden, met hen in hetzelfde lokaal zat te souperen.

Charly Brand, die vreesde dat Raffles een van zijn streken tegenover Baxter zou uithalen, zat op heete kolen.

Nu haalde Raffles zijn portefeuille uit zijn borstzak, keek in een der vakjes de zich daarin bevindende visitekaartjes aandachtig door en nam er een uit, waarop stond:

„F. Harper. Boekhandelaar en uitgever, New-York."

„Wat heb je daar voor een kaartje?" vroeg Charly Brand.

„Dat heb ik gekregen van een der meest bekende Amerikaansche uitgevers," antwoordde Raffles. „Het moet ons helpen, een grap uit te halen. Let eens op."

Hij wenkte een kellner, gaf dezen het kaartje en duidde hem het tafeltje aan, waaraan Rumneus, de mooie Willy en inspecteur Baxter zaten.

„Ga naar den heer met den rooden neus," sprak Raffles tot den kellner, „geef hem dit kaartje en vraag of ik hem eenige oogenblikken kan spreken."

De kellner boog en ging heen.

Raffles volgde hem met de oogen en zag, dat Rumneus vol verbazing het kaartje aannam, het aandachtig las en het den mooien Willy en inspecteur Baxter liet zien.

Daarop zei hij eenige woorden tot den kellner, die weer naar Raffles terugkwam.

„Het zou mijnheer genoegen doen, u aan zijn tafeltje te zien,” deelde de kellner mede.

Raffles betaalde zijn rekening en ging.

„Om 's hemels wil, Edward,” fluisterde Charly Brand, „wil je werkelijk aan dat tafeltje gaan zitten? Bedenk, dat Baxter daar zit. Als hij je herkent — —”

„Wees onbezorgd, Charly. Mijn vermomming is onberispelijk. Hij herkent mij niet en zou om alles durven wedden, dat ik Raffles niet ben. Kom dus mee.”

„Je brutaliteit kent geen grenzen,” mompelde Charly binnensmonds.

Rumneus zoowel als de mooie Willy waren van hun stoelen opgestaan, toen Raffles naderde. Sir F. Harper was bekend als een der beroemdste uitgevers van Amerika.

Beleefd en zakelijk begroette Raffles het tweetal, maakte een lichte buiging voor Baxter en nam daarop naast Charly Brand, dien hij als zijn procuratiehouder voorstelde, aan het tafeltje plaats.

„Het zal u misschien verbazen, dat ik u mijn kaartje heb gezonden. Gij herinnert u wellicht, dat men eenige jaren geleden in een Engelsch tijdschrift de aandacht op u vestigde.

Ik was reeds toen van plan, omdat uw stijl mij beviel, met u samen te werken en u te verzoeken, mij gedichten — ik zoek speciaal gedichten — toe te willen zenden ter uitgave.

Zijt gij in het bezit van gedichten?”

Het hart van den mooien Willy sprong op van vreugde.

Dat was eindelijk een verstandig mensch, die gedichten uitgaf.

In de plaats van Rumneus, die zijn alcoholhersens tevergeefs pijnigde met de vraag of hij gedichten had, antwoordde de mooie Willy:

„Gij hebt u aan een verkeerd adres gericht, Sir Harper. Mijn vriend houdt zich alleen bezig met proza. Gij hebt helaas niet de eer, mij te kennen, anders zoudt gij het toeval danken, dat u samen heeft gebracht met mij, den opvolger van Shakespeare.

Ik heb gedichten van de modernste richting, vol diepe filosofie en ik ben bereid, u onmiddellijk een proef er van te geven.”

„Ik verzoek u daarom,” antwoordde Raffles, „misschien kunnen wij goede zaken met elkaar doen. Ik zoek moderne gedichten.”

Willy haalde een toegevouwen papier uit zijn borst-

zak, opende het en begon zijn lijfgedicht voor te dragen:

„Op de wereld staat een paal.....”

Nog nimmer in zijn leven had Baxter zulk een nonsens gehoord.

Hij verwachtte, dat de Amerikaansche uitgever dit dan ook zou verklaren.

Maar hoe verbaasd was hij, toen Raffles met diepe rimpels in het voorhoofd antwoordde:

„Een geniaal meesterwerk! Zoo een diepzinnig, verheven, bijna onbegrijpelijk werk heb ik nog nooit gehoord. Dat gedicht moet ik hebben! En wanneer gij er nog meer bezit — —”

De mooie Willy sloeg zich op de borst.

„Ik maakte er vierhonderd!!”

„Dat zou voldoende zijn voor een bundel,” sprak Raffles peinzend. „Maar,” vervolgde hij, „ik geloof, dat het honorarium, dat gij eischt, zelfs voor mij, een der grootste uitgevers der wereld, te hoog zal zijn. Wat vraagt gij voor die vierhonderd gedichten?”

De mooie Willy wist niet of hij waakte of droomde. Ook Rumneus staarde voor zich uit, zichzelf afvragend of hij zoóveel gedronken had.....

„Ik wil u eens iets zeggen,” sprak Raffles alias Harper, „ik betaal u voor elk gedicht, dat even hoog staat als het meesterwerk, dat ik zoeven van u hoorde, een honorarium van tweehonderd pond sterling.

Bovendien krijgt gij van elk verkocht exemplaar tien procent.

Ik zal de gedichten binnen een week bij u komen afhalen, u een chèque geven en het werk over 3 maanden doen verschijnen.

Welke gedichten hebt gij nog meer?”

„Mijn laatste heet:

„Rozeblären op het asphalt”.

Een mooie titel, nietwaar??”

„Ongetwijfeld,” verzekerde Raffles. „Mag ik het gedicht hooren?”

„Ja zeker, het zal mij een ware eer zijn.”

De mooie Willy nam een ander blad papier, las het vluchtig door en begon:

„Op den hoek van de Hamiltonstreef —

Een lantarenpaal — een slanke

Paal van ijzer.

Dicht daarbij de hoek —

Waar een oude vrouw —

Dicht daarbij een paal —
 En voor de paal —
 Rozebladen op het asphalt —
 Van waar komen die? — — —

„Uit!” sprak Rumneus.

„Prachtig! Grootsch!” riep Raffles uit. „Wat een filosofie! Vanwaar komen zij? Men ziet alles vóór zich.

O, welk een groot genie zijt gij!

Maar nu zou ik u willen verzoeken — want ik ben vermoeid — om mij uw adres te geven, opdat ik u over een week kan bezoeken.”

Terwijl de mooie Willy het adres van de studiereisclub opschreef, wendde Raffles zich tot Baxter met de vraag:

„Gij zijt romanschrijver, nietwaar?”

„Helaas neen,” antwoordde Baxter, „maar ik dich ook af en toe.”

„Zoo — zoo — vergeef mij, dat ik mij vergiste. Misschien hebt gij ook dergelijke meesterlijke verzen, zooals uw collega zooeven voordroeg.”

Baxter, die duizelig werd bij het vernemen van het groote honorarium, dat de vreemde uitgever voor die onzinnige gedichten wilde betalen, zag gouden bergen in de toekomst.

„Als gij mij eenige dagen tijd geeft, Sir Harper, zal ik u eveneens gedichten bezorgen om uit te geven. Waar kan ik u ontmoeten?”

„Ik woon in het Cecilia hotel”, antwoordde Raffles, „Gij zult mij de eerstvolgende dagen niet persoonlijk kunnen ontmoeten. Maar als gij mij uw adres opgeeft, zal ik u komen bezoeken”.

Baxter dacht een oogenblik na. In geen geval wilde hij zich aan den vermeenden uitgever voorstellen als inspecteur Baxter. Hij gaf daarom zijn particulier adres op, zonder zijn beroep mede te deelen.

Raffles stak het papier waarop het adres van den inspecteur en dat van den mooien Willy stonden, bij zich en nam afscheid.

Allen trachtten hem nog wat te doen blijven, maar hij bedankte.

Hij was inderdaad vermoeid, daar hij den geheelen dag op kantoor hard had gewerkt.

Met diepe buigingen beantwoordde het drietaal den laatsten handdruk van sir Harper, waarna nieuwe flesschen champagne werden besteld.

Raffles echter lachte onbedaarlijk, toen hij met Charly Brand in een cab naar huis reed.

Af en toe hield hij even op met lachen en declameerde op den toon van den mooien Willy:

„Op de wereld staat een paal”

En even later:

„Bij den hoek staat een oud wijf

Rozebladeren op het asphalt —

Vanwaar komen die?...”

ZESDE HOOFDSTUK.

Baxter dicht.

De vloot was den volgenden morgen een kwartier te laat op Scotland Yard.

Een flinke uitbrander verwachtende, beklom Marholm met een ernstig gelaat de trappen, die naar zijn bureau voerden.

Hij zelf had geen schuld aan zijn te laat komen, maar de electriche tram, die groote vertraging had gehad.

„Is hij er al?” vroeg hij den agent, die op post stond voor de deur van het bureau.

„Ja!” antwoordde de brave Ier, „al tien minuten”.

„Dat kan goed worden”, dacht de vloot, terwijl hij de deur opende.

Nog voordat hij goeden morgen kon zeggen, wendde de inspecteur van politie zich naar hem toe en sprak:

„Goeden morgen, mijn beste Marholm!”

De vloot bleef aarzelend staan.

Was dit ironie of deed Baxter met hem als met een hond, dien men lokt met een stuk worst om hem daarna een pak slaag te geven?

„Je bent een beetje laat, mijn beste Marholm!”

„Ja, inspecteur, de tram had groote vertraging”.

„Ja, ja,” knikte Baxter, „dat gebeurt dikwijls. Dat overkomt mij ook wel eens. Kom, ga zitten en laat ons beginnen te werken”.

Terwijl de vloot zijn hoed op den kapstok hing, keek hij den politie-inspecteur aan.

Was de man werkelijk gek geworden of broedde hij toch op de een of andere gemeenheid tegenover de vloot?

„Luister eens, mijn beste Marholm, je hebt immers verleden week verlof gevraagd? Je wildet graag drie vrije dagen hebben. Ik zou je dat onder zekere voorwaarden kunnen toestaan”.

„Hij is werkelijk krankzinnig geworden”, sprak de vloot tot zichzelf.

„Ja, het zou heel goed voor mijn zenuwen zijn, eens drie dagen vacantie te hebben. De dienst is inspannend, zooals gij weet”.

„Ja, ja, dat geef ik toe. Je hebt het niet gemakkelijk bij mij. Ik ben dikwijls zelf zoo vreeselijk zenuwachtig, dat ik je allerlei grofheden naar het hoofd slinger. Ik beken, dat mij dit werkelijk spijt”.

De vloot zocht naar een woord, dat nog sterker was dan het begrip „krankzinnig”. Hij kon geen enkele verklaring vinden voor de houding van den inspecteur.

„Gij moet niet altijd die scherpe tabak rooken, Marholm. Ik heb je hier een kistje goede sigaren meegebracht. Je zoudt mij en je gezondheid een dienst bewijzen als je op kantoor voortaan slechts deze havanna's wilde rooken. Je kunt je ervan overtuigen, dat het geen goedkoop soort is. Ik heb de beste voor je uitgezocht”.

De vloot ging zitten en had het niets gek gevonden als plotseling de maan was gaan schijnen inplaats van de zon.

Op zijn schrijftafel stond inderdaad een kistje met honderd goede havanna's.

„Ik heb je ook het voorschot toegestaan dat je hebt gevraagd voor je verlof van drie dagen en de chèque in het sigarenkistje gelegd.

Je ziet, wat voor een goed en zorgzaam chef je in mij hebt”.

De vloot knikte en dacht:

„Als ik nu niet minstens een moord voor hem moet plegen, wil ik Peter Lehmann heeten”.

„Ik zal mijn best gaan doen”, vervolgde Baxter, „om voortaan op vaderlijk welwillende wijze met je om te gaan”.

„Vaderlijk” is prachtig”, dacht de vloot. „Ik ben vier jaar ouder dan hij. Wat wil de man in 's hemels naam?”

„Je verlof kan vanmiddag ingaan en ik heb je werk

al aan een ander opgedragen. Wij zullen deze paar uur als goede vrienden over particuliere aangelegenheden praten”.

„Ik geloof,” dacht de vloer, „dat de klokken in Londen vandaag in plaats van twaalf dertien slaan.”

Op luide toon sprak hij:

„Ik ben verbluft, inspecteur, over uw vaderlijke welwillendheid en weet, eerlijk gezegd, niet, waaraan ik die plotselinge verandering moet toeschrijven”.

„Heel eenvoudig, lieve vriend. Ik heb mij gisteravond herinnerd, dat je vroeger bij feestelijke gelegenheden, die elk jaar terugkwamen, altijd aardige gedichten hebt gemaakt.

Daaraan dacht ik gisteravond en ik begreep plotseling, dat in jou waarschijnlijk een groot kunstenaar, een dichter, steekt.

En daar ik gisteravond in gezelschap ben geweest met den zoon van Shakespeare...”

„Hij is krankzinnig geworden, stapelgek!” dacht de vloer en hij vroeg:

„Met wien waart gij in gezelschap?”

„Zoo ontwikkeld zult ge toch wel zijn, mijn beste Marholm, dat ge weleens van Shakespeare hebt gehoord, onzen grootsten Engelschen dichter.

Ik heb ingezien, dat je iets beteekent als dichter.

Nu doe ik je een voorstel: Neem drie dagen verlof en ga dichten. De gedichten moet je meebrengen en ik zal ze een mijner vrienden, den voornaamsten uitgever van Amerika, aanbieden.

Mochten de gedichten waarde hebben, dan krijg je er een flink bedrag voor van mij. Ik koop de gedichten daar van je”.

„Wilt gij gedichten koopen, inspecteur?”

„Dat hoor je immers, maar je moet niet denken, dat ik jouw verzen wil koopen, neen, ik wil mijn eigen gedichten van je koopen.

Ik zal je precies zeggen, hoe en wat je moet dichten en je hebt dan niets anders te doen dan die dingen — mijn gedachten — op te schrijven.

Ik heb gisteravond namelijk ontdekt, dat ik aanleg heb, om een beroemd dichter te worden.”

„Blijft gij dan geen inspecteur van politie?”

„Als de gedichten meer geld opbrengen, dan in geen geval. Dan zal ik mij in de toekomst nog alleen bezighouden met het uitgeven van verzenbundels en dan stel ik jou op het dubbele salaris aan als mijn secretaris.

Wij zullen dadelijk de proef nemen.

Neem eens een vel papier, pen en inkt en probeer mijn gedachten in dichtvorm neer te schrijven.

Weet je, Marholm, op moderne manier — uiterst diepzinnig.

Ik hoorde gisteravond van een mijner collega's, dat dichten „denken” beteekent. Bij gedichten moet men denken. Hoe meer men erover moet denken, des te beter is een gedicht. En als men zooveel moet denken, dat men het gedicht in het geheel niet begrijpt, dan is het een meesterwerk.

Heb je dat begrepen?”

De vloer dacht bij deze verklaring aan de zoogenaamde „Uebersmenschen”, die men dikwijls in de geïllustreerde bladen ziet afgebeeld.

„Ik heb het begrepen, inspecteur.”

„Let dan eens op!”

Baxter stond op en stak, evenals de mooie Willy, zijn rechterhand tusschen de knopen van zijn vest, terwijl hij begon:

„Op het asphalt ligt modder,

Modder ligt op het asphalt.

Het asphalt is vol modder — modder,

Van waar komt die modder??”

De vloer keek met open mond naar Baxter en had van verbazing nog geen woord geschreven.

„Heb je het opgeschreven, Marholm?”

„Neem mij niet kwalijk, inspecteur. Maar ik heb het niet begrepen.”

„Je bent een geboren idioot! Je hebt niets te begrijpen, dat bewijst, dat ik een meesterwerk dicht! Ik kan je dat alles niet nog eens herhalen. Schrijf nu op! Iets dergelijks mag niet weer gebeuren.”

De vloer nam de pen op en begon te schrijven.

Toen hij klaar was, sprak Baxter:

„Lees het voor!”

„Vanwaar komt de modder?

Van de modder op het asphalt!”

„Wat een brutaliteit!” schreeuwde Baxter. „Ezel! Je hebt niet te zeggen, waar de modder vandaan komt. Anders valt er immers niets meer te denken. Begrijp mij toch goed. Men moet denken bij een gedicht. Ik zal het je dus nog eens voorzeggen.”

En Baxter begon:

„Op het asphalt ligt modder,

Modder ligt op het asphalt,

Het asphalt is vol modder — modder,

Vanwaar komt die modder??”

De vloot had eindelijk het moddergedicht opgeschreven, terwijl Baxter met de oogen rolde en uitriep:

„Ha! Als mr. Harper dat hoort, betaalt hij minstens het dubbele! Ik hoorde gisteren een gedicht van rozeblâren. Nu, iedereen weet immers, dat die van de rozen komen! — Maar modder? Zie je, waar die vandaan komt, weet men meestal niet.”

„Dat klopt,” antwoordde de vloot.

In stilte was hij er volkomen van overtuigd, dat zijn teerbeminde chef rijp was voor het gekkenhuis.

„Nu zal ik je een tweede gedicht voordragen!”

Tevergeefs wachtte de vloot, dat Baxter hem iets zou dicteeren.

Na lang nadenken sprak de inspecteur eindelijk:

„De rails van de tram”.

„Wat is daarmee?” vroeg de vloot.

„Voor den duivel, val mij toch niet in de rede, je ziet toch, dat ik dicht!”

„Voor mijn part”, dacht de vloot. „Ik ga intusschen rooken”.

Hij nam een sigaar, stak die aan en blies den rook voor zich uit.

Opeens schreeuwde Baxter:

„De rails liggen,

Zij liggen rechthoek,

Zij gaan den hoek om,

Zij gaan steeds door,

Hoe ver zouden zij wel gaan?”

Toen de vloot het opgeschreven had, riep Baxter:

„Prachtig, nietwaar? Niemand kan dat zeggen en dan de uitdrukking „de rails liggen”. Maar nu komt het mooiste. Luister:

Een paal staat,

Waarom staat de paal?

Waar de paal staat —

En dan — hoe de paal staat...

Ik heb gisteren een paalgedicht gehoord, dat moeten wij overtreffen, Zie je, beste Marholm. Op deze manier moet je in drie dagen een paar honderd gedichten maken.

Mocht het je gelukken, op de door mij aangegeven manier verzen te maken, dan is ons fortuin gemaakt, Neem nude kist sigaren en de chèque en het pak papier, dat ik al voor je had gekocht.

Over drie dagen kom je terug en ik hoop, dat de tien boek papier dan vol gedichten staan.”

„Dat is erger dan een moord”, dacht de vloot, „maar het voornaamste is, dat ik in geen drie dagen op het bureau behoef te komen.”

Baxter wreef zich vergenoegd de handen en rekende uit, hoeveel hij met de gedichten zou verdienen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

„Du bist verrückt, mein Kind...”

Raffles had den volgenden dag de handen vol werk. Honderden menschen, die de uitnoodigingskaarten van de studiereisclub hadden ontvangen, kwamen om te informeerden en om daarna een kaart in te vullen tegen betaling van een pond sterling.

Voor al de naam van inspecteur Baxter als eere-voorzitter boezemde het grootste vertrouwen in.

Tegen den avond waren reeds vierduizend lui van kaarten voorzien en het bleef ook de volgende dagen druk loopen, want er waren vijftigduizend uitnoodigingskaarten verzonden.

Rumneus en de mooie Willy lieten zich niet zien, daar zij of dronken waren of bezig waren gedichten te maken voor den uitgever Harper.

Want vierhonderd stuks bezat de mooie Willy niet.

Hij deed dus zijn best, dat aantal bij elkaar te krijgen en Rumneus moest hem daarbij helpen.

Slechts tegen den avond kwamen zij op het bureau om zich door Raffles op de hoogte te laten houden.

Raffles gaf slechts een vierde gedeelte van het ingekomen geld af.

Drievierde deel van het geld nam hij elken avond mee naar huis en in deze vier dagen had hij een bedrag van drieduizend pond sterling terzijde gelegd.

De vloer was van zijn verlof teruggekeerd en had werkelijk honderden „gedichten” gemaakt, zooals Baxter die wenschte.

Die had hij gekregen door zijn kinderen te laten dichten.

Deze hadden den grootsten onzin gefabriceerd.

Maar ook de vloer had zich vergrepen aan eenige gedichten.

Een daarvan luidde:

Op den hoek staat een agent —
Daarnaast de inspecteur —
Zij zoeken Raffles —
Waar mag Raffles zijn?

Raffles!!! —

Die staat vlak achter hen —

Maar zij zien hem niet.

Waarom zien zij hem niet? —

Inspecteur Baxter had de vloer bijna omhelsd, toen hij het bureau binnenkwam.

„Vlijtig geweest, mijn beste Marholm? Heb je flink gedicht?”

„Ja, inspecteur. Ik heb van den morgen tot laat in den nacht zitten werken en in het geheel vijfhonderd stuks klaar gekregen.”

„Vijfhonderd stuks? — dat is prachtig, mijn lieve Marholm, daarvoor krijg je een extra belooning. Dan heb ik immers honderd stuks meer dan mijn collega, de zoon van Shakespeare. Laat eens kijken.”

„Een oogenblik,” antwoordde de vloer. „Mijn boterhammen zitten ook in het papier.”

De inspecteur onderdrukte een vloek.

Boterhammen in te pakken met zijn kostbare gedichten!

Hij wilde de vloer echter niet boos maken, opdat deze in het vervolg bij het maken van nieuwe gedichten niet weigerde voor hem te werken.

Met liefdevolle blikken keek Baxter naar het dikke pak, dat de vloer voor zich op de schrijftafel legde en op welks eerste bladzijde met duidelijke, sierlijke letters te lezen stond:

Gedichten

van

James Henry Baxter.

„Wilt gij de gedichten niet lezen, inspecteur?”

„Noem mij niet meer inspecteur. Bedenk, dat ik nu een dichter geworden ben. Dichters kunnen geen ambtenaren zijn.

Maar ik heb nu geen tijd meer om de gedichten te lezen. Ik vertrouw ten volle op je.

Over een half uur moet ik thuis zijn, daar mijn uitgever mr. Harper zal komen.

„Heb je nog sigaren genoeg? Neem anders gerust uit mijn kist terwijl ik weg ben”.

Zorgvuldig pakte Baxter de gedichten in zijn portefeuille, stak Marholm joviaal een hand toe en ging heen.

Hij hoorde niet de vroolijke melodie — een Duitsch versje — dat de vloer in Berlijn had gehoord.

Lustig klonk het:

„Du bist verrückt, mein Kind...”

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De uitgever.

Eulalia Knikkebeen, de huishoudster van den politie-inspecteur, een oude, brave Iersche vrouw, had een moeilijken dag.

Inspecteur Baxter, die zoo juist van het bureau thuisgekomen was, scheen plotseling door den zindelijkheidsduivel bezeten te zijn.

Hij liep langs de meubelen, streek met de vingers over de gepolitoerde lijsten, had zich gewapend met een stofdoek en riep tegen Eulalia Knikkebeen:

„Het is een groot schandaal, dat ik zoo'n smerig mensch als jij bent, in dienst houd. Overal ligt stof en vuil. Niets houdt ge zindelijk!”

„Ik heb hier vanmorgen evengoed schoongemaakt, als elken dag”, antwoordde de Iersche.

„Maar terwijl gij weg waart, is er natuurlijk nieuw stof van het asphalt naar binnen gewaaid”.

Het woord asphalt had een onverwachte uitwerking.

Het woedende gelaat van den inspecteur veranderde en kreeg een zegevierende uitdrukking.

„Ha!” riep hij. „Heb je ook al van mijn meesterlijk gedicht gehoord? Het is een wonder, nietwaar?”

„Wat is een wonder?” vroeg de brave vrouw, die er niets van begreep.

„Luister”, sprak Baxter, de hand met theatraal gebaar opheffend. „Ik zal het gedicht voordragen:

Op het asphalt ligt modder
Modder ligt op het asphalt —
Het asphalt is vol modder — modder —
Vanwaar komt die modder?”

Eulalia Knikkebeen sprak met een blik vol bewondering:

„Ja, ja, mijnheer. Dat gedicht is zeer toepasselijk. Er ligt soms zooveel modder op het asphalt, dat men er bijna niet doorheen kan baggeren. Als men eens wist waar al die modder vandaan komt”.

„Neem nu een stofdoek en begin nog eens schoon te maken. Ik verwacht zeer voornaam bezoek. Mijn uitgever komt hier. Weet je, wat dat voor een mensch is?”

Eulalia schudde het hoofd.

„Zeker een hooge beambte van politie?”

Baxter maakte een minachtende beweging.

„Om 's hemels wil, verwar het voorname beroep van uitgever toch niet met dat van politiebeambte!”

„Och, ik dacht, dat er geen voorname baantjes waren dan bij de politie.”

„Ja, toch wel, namelijk dichter en uitgever. En deze uitgever komt niet bij mij, politie-inspecteur Baxter, maar enkel en alleen bij den toekomstigen hofdichter van den koning van Engeland, James Henry Baxter.”

Er werd gebeld en Eulalia Knikkebeen riep:

„Ik geloof, dat hij daar is.”

Hij was het werkelijk.

Baxter liep zijn huishoudster bijna omver, toen hij de welluidende stem van Raffles, of, naar hij meende, van den uitgever, hoorde.

Met diepe buigingen ontving hij hem en, het voorbeeld van haar heer volgend, maakte ook Eulalia de onderdanigste buigingen.

Raffles ging tusschen het tweetal door de studeerkamer van Baxter binnen.

Daar stonden op een gedekte tafel wijn en gebak.

Baxter noodigde Raffles uit, plaats te nemen en als inleiding tot hun onderhoud een glas wijn te drinken.

„Aha,” sprak Raffles, „ik zie hier op tafel het manuscript met de gedichten liggen.”

„Ja, Sir Harper,” antwoordde Baxter buigend, „het zijn vijfhonderd stuks.”

Baxter zag het ironisch lachje niet, dat over het gelaat van Raffles vloog.

„Dat hebt gij flink gedaan, mijn waarde Mr. Baxter. Ik geloof, dat gij het boek aan een hooggeplaatst persoon kunt opdragen, dat zou het succes vergrooten.

Zoo iets kost niets en maakt altijd een goeden indruk op het publiek. Gij zult het met mij eens zijn, dat het beter is, iets op te dragen aan een prins of generaal dan aan een goed vriend met een eenvoudigen burgerlijken naam.

Maar ik wilde u iets vragen, waaraan ik toevallig denk. Zeg eens, mijn waarde, zijt gij misschien familie van den politie-inspecteur Baxter?”

Baxter werd vuurrood.

Hij dacht zichzelf schade te doen, wanneer hij bekende, inspecteur Baxter zelf te zijn.

Raffles, die zijn verlegenheid zag, sprak:

„Gij zult mijn vraag verontschuldigen, maar over dien inspecteur Baxter heb ik zulke grappige verhalen in de Amerikaansche kranten gelezen, dat ik u zou aanraden, zelfs dien naam af te leggen en een pseudoniem te kiezen. Ik geloof, dat dat het beste voor u zou zijn.”

Het zweet stond Baxter op het voorhoofd.

„Gij hebt geen ongelijk, Sir Harper. Ik zou werkelijk niet graag met den inspecteur van politie verwisseld worden.”

„Dat begrijp ik,” sprak Raffles. „Inspecteur Baxter is door Raffles een zeer bespottelijk figuur geworden. Eerlijk gezegd, zou ik niet graag in zijn schoenen staan.”

„Ik ook niet,” gaf Baxter toe.

Raffles had op dat oogenblik graag gehad, dat zijn geliefde Londenars deze woorden hadden kunnen hooren.

„Welnu dan, beste vriend,” sprak hij, „begin mij eens iets voor te lezen.”

Met bonzend hart opende Baxter het dikke manuscript en begon het gedicht voor te lezen van de modder op het asphalt.

Nauwelijks had hij geëindigd of de uitgever stond op, omhelsde den dichter en riep:

„Gij zijt een wonderbaarlijk opmerker, — dit is het prachtigste gedicht op modder, wat ooit is gemaakt. Dit gedicht is onbetaalbaar. Laat mij u nog eens omhelzen, groote meester! Ik ben gelukkig, omdat gij geboren zijt!”

„Denkt gij werkelijk,” vroeg Baxter, „dat dit gedicht zoo'n meesterwerk is?”

„Ik verzeker u, ik durf u voorspellen, als dit gedicht verschijnt, zal niet alleen geheel Londen, maar de geheele wereld van bewondering op den kop staan. Gij zult onsterfelijk worden.

„Maar,” — Raffles trok zijn gelaat in ernstige plooiën. „Het gedicht heeft overeenkomst met dat, wat ik gisteravond van uw collega hoorde”.

„Met welk gedicht?” vroeg Baxter, de wenkbrauwen fronsende.

„Gij wilt toch niet beweren, Sir Harper, dat ik het afgeschreven heb?”

„Maar ik bid u,” viel Raffles hem in de rede, „ik denk daaraan in het geheel niet. Twee dichters hebben hetzelfde onderwerp behandeld. Namelijk het asphalt. Het is mij alleen nog niet recht duidelijk, wie van u beiden het grootste meesterwerk heeft geschreven.

Ik wil u daarom een voorstel doen. Gij moet mij uw gedichten twee dagen lang ter inzage geven, daarna zal ik beslissen”.

Het was het recht van den uitgever, de gedichten eerst door te lezen.

Hij trachtte nog door middel van wijn en sigaren den uitgever voor zich te winnen, maar deze wendde boodschappen voor, liet zich door Baxter de gedichten inpakken en nam afscheid.

In een slechte bui kwam Baxter in zijn bureau terug. „Wel, inspecteur,” vroeg de vloer, „hebt gij uw gedichten verkocht?”

„Natuurlijk! Wat denk je anders? Je vraagt dat op een toon, alsof je aan mijn talent als dichter twijfelt.”

„Ik zal wel oppassen, daaraan te twijfelen, inspecteur. Maar uw gezicht staat zoo betrokken, dat men zou vermoeden, dat de Amerikaansche uitgever onze gedichten niet goed had gevonden”.

„Wat zeg je, o n z e gedichten? Je schijnt weer niet te weten, wat je zegt. Je hebt niet te spreken van o n z e gedichten, maar van m i j n gedichten”.

„Als gij het wenscht, kan ik ook zeggen: m i j n gedichten”.

„Vervloekte ezelt!” riep de inspecteur, „ik bedoel

niet, dat het j o u w gedichten zijn, maar de m i j n e'".

De vloer keek alsof hem plotseling een licht opging.

„Juist, juist”, antwoordde hij langzaam, „gij wilt dus niet, dat ik als uw medewerker optreed?”

„In geen geval! Als medewerker kunt gij niet doorgaan. Gij hebt alleen maar geschreven, wat ik heb gedicht. Maar — één gedicht heb je gemaakt, dat verfloekt veel overeenkomst heeft met een ander gedicht”.

„Neem mij niet kwalijk, inspecteur. Dan hebt gij dat gedicht toch gemaakt!”

„Ach, zwijg nu maar. Het voornaamste is, dat de 'Amerikaan de gedichten neemt.”

De telefoon belde op dit oogenblik en zooals Marholm was bevolen nam hij de hoorn op en riep:

„Hier Scotland Yard. Wie daar!”

Na eenige oogenblikken wendde hij zich tot Baxter en sprak:

„De Shakespearianen-club laat u telefonisch verzoecken, dadelijk in hun bureau te komen.”

„Ik zal komen”, antwoordde Baxter.

Hij was blij gelegenheid te hebben, het kantoor te verlaten.

De vloer echter keek hem na en declameerde met een vroolijk lachje:

Op het asphalt ligt modder —

Modder ligt op het asphalt —

Vanwaar komt die modder?

NEGENDE HOOFDSTUK.

Storm in de Studiereis-club.

Raffles had zich na zijn bezoek aan Baxter in een auto naar huis begeven en snel zijn vermomming veranderd, daar hij zijn etensuur had gebruikt voor deze visite.

Hij gaf de gedichten van den politie-inspecteur aan Charly Brand en sprak:

„De poets, die ik Baxter nu heb geleverd, is een mijner best geslaagde. Hier heb je een bundel gedichten van hem, waarmee je je kostelijk kunt amuseeren.

Wij zullen ze eerstdaags door de Londensche pers laten publiceeren. Ik denk, dat de Londraars nog nooit zoo gelachen zullen hebben als om deze geesteskinderen van onzen beroemden inspecteur van politie.

Ik ga nu naar mijn kantoor, want vanmiddag zal een aantal leden der vereeniging een reis naar Spanje gaan maken. Ik denk, dat zij nog leelijk op hun neus zullen kijken, Charly.”

Hij nam afscheid van zijn vriend en kwam een half uur later als Henry J. Chiffon het bureau binnen.

Voor het huis had Raffles al verscheiden tientallen

personen op en neer zien loopen, welke hij had herkend als lieden, die een pond sterling bij hem hadden gestort.

Zij hadden bagage bij zich en wachtten op het openen van het kantoor om daar hun biljet en andere papieren in ontvangst te nemen.

Nauwelijks had Raffles aan zijn schrijftafel plaats genomen of Rumneus en de mooie Willy kwamen binnen.

Deze twee heeren hadden geen geld meer en wilden eens komen kijken of er nog iets in de brandkast was.

Zij waren beiden zoo beschonken dat zij bijna niet konden staan.

Raffles had den sleutel van de brandkast en toen hij wilde opstaan om het bevel van zijn chefs ten uitvoer te brengen en de brandkast te openen, kwamen de eerste leden der vereeniging, die op reis wenschten te gaan, binnen.

„Wat wilt gij?” stotterde Rumneus met moeite.

„Ik wil naar Spanje reizen,” antwoordde een der belanghebbenden.

Rumneus, die, wanneer hij dronken was, alles van den vroolijken kant opnam, klopte den persoon ver-
trouwelijk op den schouder en sprak:

„Als gij naar Spanje wilt, dan moet gij hier niet komen. Spanje ligt ergens anders.”

„Vervloekt!” riep de aangesprokene uit, „houd uw flauwe aardigheden toch voor u! Ik geloof, dat alles bedrog is. Ik wil u eens wat vertellen, oud jenevervat. Of gij geeft mij nu een biljet naar Spanje met het benoedigde reisgeld, of gij betaalt mij een pond sterling terug.

En als dat zaakje hier een oplichtersboel is, zal ik u een paar echt Engelsche stompen tegen uw jeneverneus geven, zoodat gij een heelen tijd lang de maan voor een cognacflesch aanziet!”

„Waar is cognac?” schreeuwde de mooie Willy.

„Cognac! Het zou wat!” riep een ander. „Je kunt een cognacflesch op je hersens krijgen. Wij wenschen ons reisbiljet naar Spanje!”

„Ja!” klonk het in koor, „wij willen onze reis naar Spanje gaan maken.”

Een schreeuwde zelfs: „Ik wil een biljet naar Japan hebben!”

Op dit oogenblik had Raffles de telephoon opgenomen en sprak tot de menschen:

„Wacht een oogenblikje en blijft tenminste rustig totdat de eerevoorzitter der vereeniging, politie-inspecteur Baxter, hier is!”

De meesten namen daar genoeg mee.

Slechts een, die bijzonder opgewonden was, riep:

„Dat is de ware! Die ontbreekt er nog maar aan. Het is jammer dat Raffles niet hier is om inspecteur Baxter goeden dag te zeggen. Maar misschien komt die ook nog.”

Er kwamen steeds meer clubleden en zij wilden naar alle oorden der wereld trekken.

Ook journalisten verschenen, tot wie de verhalen over de reisclub al waren doorgedrongen.

De brutaalste moppen werden op Baxter gemaakt.

Eindelijk verscheen ook deze en werd met een luid hoera begroet.

„Wat is hier gaande?” vroeg de inspecteur aan Rumneus.

„Ik weet het evenmin als gij,” antwoordde Rumneus. „Ik geloof, dat de menschen allemaal krankzinnig zijn geworden. De een wil naar Japan, de ander

naar Rusland, een derde naar Amerika en het lijkt wel dat wij Cooks reisbureau zijn geworden.”

Een luid gemompel der aanwezigen volgde op zijn woorden.

Baxter wenschte zichzelf aan de Noordpool.

Eerst nu begreep hij, welke domheid hij had uitgehaald, eerevoorzitter van deze vereeniging te worden.

Daar hij de onmogelijkheid inzag, dezen menschen reisbiljetten te geven en zij niet met zich lieten redeneeren, gaf hij Raffles bevel, hun het gestorte pond sterling terug te betalen.

Raffles haalde de schouders op, opende de brandkast en sprak:

„Al het geld, dat gestort is, hebben de beide chefs zich toegeëigend.”

Er lag echter nog van dienzelfden morgen een bedrag van bijna duizend pond in het onderste vak van de brandkast en dit nam Raffles, toen de verontwaardiging van alle kanten losbarstte, tot zich.

Hij had nog het genoeg te zien, hoe honderd vuisten zich dreigend tegen Baxter verhieven en hoe men zelfs handgemeen werd.

Politie moest in allerijl aanrukken om den inspecteur uit de handen der bedrogenen te bevrijden.

Eerst twee uur later was alles weer rustig in het bureau.

De beamtten, die bang waren voor hun borgstellingen, vonden, toen zij naar huis gingen, in de zakken hunner overjassen enveloppes, waarin zich niet alleen het als borg gestorte geld, maar zelfs het dubbele daarvan bevond.

Daarbij was een visitekaartje gevoegd, waarop te lezen stond:

„Ik waarschuw u, ooit in uw leven weer borgstellingen te geven aan personen, die gij niet kent.”

En daaronder stond met groote, duidelijke letters geschreven:

„John C. Raffles”.

Eenige der journalisten hoorden van deze visitekaartjes en weldra riepen de krantenjongens als nieuwste sensatiebericht:

„Raffles heeft de borgstellingen van de Shakespearianenclub terugbetaald!”

En twee uur later volgden de berichten in de kranten omtrent al hetgeen Raffles in het belang der clubleden had gedaan.

Als een krankzinnige ging Baxter te keer in zijn bureau en hij dacht eraan, zelfmoord te plegen.

Toen echter den volgenden morgen de *Times* het eerste gedicht van politie-inspecteur Baxter publiceerde, dat door Raffles met nog wel honderd andere aan de redactie was gezonden, nam Baxter ongevraagd verlof en verdween uit Londen.

Toen hij in de spoorwegcoupé zat, overhandigde hem een heer met een breeden glimlach de krant met de woorden:

„U moet het laatste nieuws over Raffles eens lezen en het mooie gedicht van den inspecteur van politie Baxter.”

„Dank u, dank u,” kon Baxter nog met moeite zeggen.

Toen overviel hem een weldadige onmacht.

Eerst verscheiden weken later durfde hij het wagen naar Londen terug te keeren.

Dit was de ergste truc, die Raffles hem ooit had geleverd.

De lordmayor van Londen, die den koning Baxters ontslag voorstelde, kreeg van dezen het volgende antwoord:

„Laat dien man zijn betrekking blijven waarnemen. Het zou zonde zijn, als hij ons niet meer kon amuseeren.” — —

Rumneus en de mooie Willy zaten weer met den waterluitenant in een armelijke kroeg in het Eastend van Londen, verdronken hun laatste shilling en droomden van nieuwe, toekomstige millioenen en uitgegeven gedichten.

Zij meenden nog altijd, dat de Amerikaansche uitgever Harper als redder in den nood zou verschijnen.

Toen hij niet kwam, haalden zij vol beleedigden trots de schouders op en noemden hem een stommeling.

Toen echter op zekeren dag het diepzinnige gedicht van de modder op het asphalt in de *Times* stond, ging de mooie Willy inspecteur Baxter vervolgen wegens plagiaat.

Er kwam echter niets van het proces, daar Baxter beweerde, niet de maker van het gedicht te zijn; de vloos was de auteur ervan.

De vloos daarentegen verzekerde, dat hij het gedicht niet geschreven had en dat het van zelf was ontstaan.

De volgende aflevering (No. 96) bevat:

Twee vliegen in één klap.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

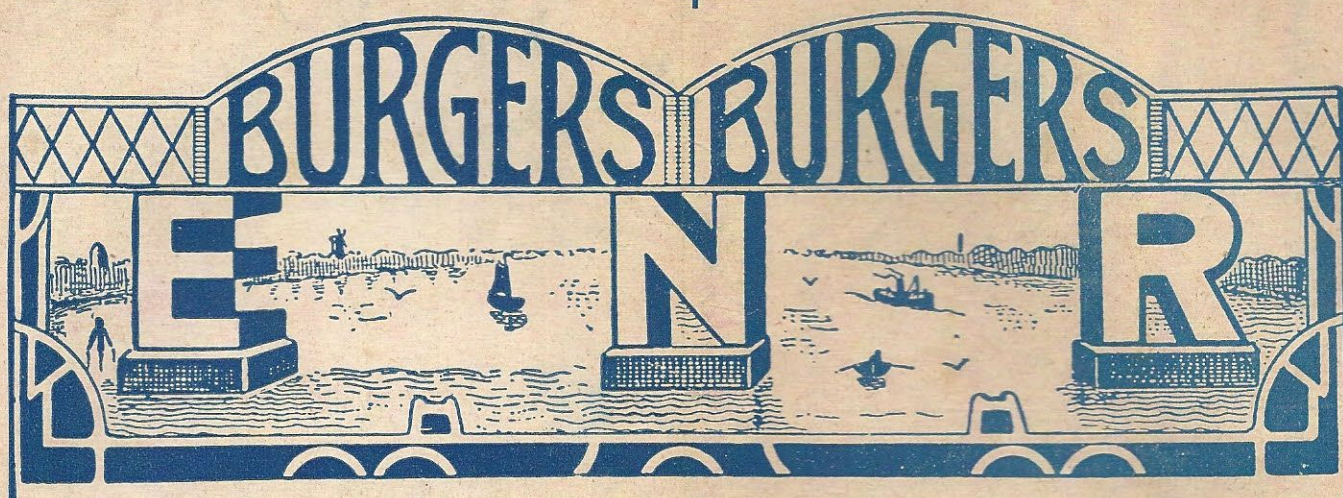
Vacant.

Vacant.

Vacant.

Vacant.

Alle verandering is geen verbetering.

Maar één verandering is

ALTIJD

een verbetering, n.l. wanneer ge van

Rijwielen verandert en een

BURGERS

E. N. R.

neemt. Neem de proef eens.